

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

MISLUKTE CHANTAGE

N° 2449

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Cord Lister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Mislukte Chantage

HOOFDSTUK I

EEN RAZZIA

Een aantal jaren geleden, laat in de nacht van een buitengewoon warme septemberavond zat een aantal personen in een van die dievenkelders, zoals men ze veel vond dicht bij de Bowery in de buurt van de Brooklyn-bridge.

De vreemdeling, die thans New York bezoekt en eens een kijkje zou willen nemen in die eertijds beruchte buurt, zou bedrogen uitkomen, want thans is het laatste geüpuit verdwenen en wo-

nen er fatsoenlijke mensen, hoewel veel nationaliteiten er nog steeds door heen krielen, die ieder hun eigen wijk hebben. Ook is er nog wel een enkel louche kroegje, dat de beruchte misdadigers en straatrovers weten te vinden.

De bewuste kelder lag diep onder het peil van de straat, en was slechts langs een steile stenen trap te bereiken, maar het spreekt vanzelf dat dit niet de enige in- en uitgang was voor een boevenhol, waarvan de bezoekers ieder ogen-

blik konden verwachten door de goed gewapende politie te worden overvallen.

Naast het buffet stond een zo zwaar vat, dat geen zes man het van zijn plaats zouden hebben kunnen tillen.

Als men van de plaats af, waar de kroegbaas met zijn gemeen gezicht en zijn gluisperige ogen zich steeds bevond, een kleine hefboom overhaalde, die er uitzag als het handvat van een bierpomp, dan draaide het vat snel en geruisloos om een onzichtbare as en maakte aldus een steunbalk in de lage deur vrij, waarvan een lange enigszins hellende gang naar een tweede kroeg voerde op geringe afstand van de eerste gelegen.

Dat onderaardse dievenhol was uitstekend beveiligd.

Bij gevaar, bij de nadering van een troepje politieagenten in een overvalwagen, was er altijd wel een jongen in de buurt, die diensten bewees aan de bende, welke « In de Electriche Stoel » (deze lugubere naam droeg de apachen kelder) haar hoofdkwartier had, en die vliegenvlug kwam aanlopen om de aanwezige bendeleden te waarschuwen.

Bevond zich daar beneden dan iemand die iets op zijn kerfstok had en dat was meestal het geval, dan haalde de waard de kleine hefboom over, het kolossale vat draaide om de as, de smalle deur sprong open en zij, die om de een of andere reden door de politie gezocht werden kozen snel het hazenpad.

De waard trok de hefboom weer terug, het vat keerde op zijn oorspronkelijke plaats terug en als de politiemannen de smalle stenen trap kwamen afstormen, dan vonden zij meestal niets anders dan een troepje stamgasten, die met uitgestreken gezichten, alsof er geen wolkje aan de lucht was, hun glas bier dronken en hun sigaretten rookten.

Er zaten omstreeks twaalf man in de vrij grote, lage gelagkamer, zwart be-rookt en met allerlei portretten van bekende misdadigers uit de bladen geknipt aan de wanden.

De kroegbaas stond op post achter de toonbank en hield een oogje op de straatdeur, die altijd gesloten was en nooit geopend werd of degene die toe-

gang verlangde, moest op een afgesproken wijze hebben aangeklopt.

De aanwezigen, voor het merendeel leden van de Bende van de Zilveren Ponjaard, een der gevaarlijkste uit geheel New York, zaten te roken, te slapen, kaart te spelen of zacht met elkander te praten, waarbij de naam van Black Jimmy telkens werd vernomen, op fluisterende toon uitgesproken.

Blijkbaar was die zwarte Jimmy iemand voor wie de bandieten nogal wat ontzag hadden.

Toen de klok boven de glazen planken met flessen en glazen juist twaalf slagen had laten horen, werd er op bijzondere wijze op de deur geklopt.

— Daar zal hij zijn, riepen enige mannen uit, maar toch met een onwillekeurig gebaar naar de holster, waarin hun revolver stak.

Van zijn plaats af trok de waard door middel van een lang touw een luikje in de buitendeur open.

Daarvoor verscheen nu een bleek mannegezicht, met blauwe wangen, aldus getint door een slecht geschoren baard.

Het was Black Jimmy, de aanvoerder van de bende, en direct ging het luikje dicht, terwijl met een tweede touw de waard de klink van de deur om trok, die steeds op deze wijze verzekerd werd zodra het donker was geworden, teneinde geen overval te behoeven vrezen.

De deur ging open en drie personen daalden de stenen trap af, twee mannen en een vrouw.

De mannen waren in avondtoilet, hetgeen in deze omgeving een nogal rare indruk maakte, terwijl Black Jimmy bovendien een monocle in het oog had. De vrouw was nog zeer jong en droeg een avondjapon, met een dun zijden manteltje er overheen.

Zij was hoogstens twee- of drie-entwintig jaar en beslist knap.

Zij had een slank en lenig figuur, prachtige donkere ogen en golvend zwart haar.

Van tijd tot tijd streek zij zich met een vermoeid gebaar over het hoge bleke voorhoofd, of sloot even de ogen, om ze aanstonds weer met een enigszins starende blik te openen.

Ook Black Jimmy had goede regelmatige trekken, die echter ontsierd werden door een uitdrukking van koelbloedige wreedheid.

De tweede man was een stuk kleiner dan Jimmy, en had een sluw boosaardig vossengelaat, met kleine, diepliggende, steeds rondwalende ogen en een spitse kin, die eindigde in een klein vlasbaardje.

Zijn bovenlip was bedekt met een kneveltje, dat met behulp van pommade in een goede vorm werd gehouden.

Zodra het drietal de trap waren afgedaald, sprongen alle aanwezigen van hun stoelen op.

Black Jimmy liep tot midden in de kelder, wierp een lange en onderzoekende blik om zich heen.

— Zijn allen aanwezig? vroeg hij.

— Allen, chef, antwoordde er een.

— Tom heeft je van alles op de hoogte gebracht, is het niet? ging Black Jimmy voort, met een blik naar zijn metgezel.

— Ja chef, klonk weer dezelfde stem.

Black Jimmy raadpleegde zijn polshorloge.

— Wij hebben nog een half uur, zei hij. Zijn de wachtposten uitgezet?

— Zij zijn op hun post chef.

— Dan hebben wij niets anders te doen dan rustig te wachten. Red Monkey, breng mij een glas Ale.

Dit laatste bevel was gericht tot de waard, wiens prachtig gezicht en rood haar hem deze bijnaam hadden verschaft.

Juist toen de kroegbaas het glas op de tafel zette, waaraan de twee pas binnengekomenen hadden plaats genomen, kwam de jonge vrouw op Black Jimmy toe en legde haar hand op zijn schouders.

Haar lippen trilden en haar stem beefde toen zij zei:

— Doe het niet, Jim.

De aangesprokene wendde langzaam zijn blik naar haar toe, zette het glas neer, dat hij juist aan zijn mond wilde brengen en keek haar vragend aan.

— Wat is dat nu? Wat bedoel je, meisje. Ik heb je, geloof ik niet goed verstaan? Of is het een grapje?

— Neen Jim, dat is het niet. Ik spreek in volle ernst. O, het is vreselijk wat je wil doen.

Met een harde slag liet Black Jimmy zijn vuist op de tafel neerkomen.

— De duivel sta mij bij, riep hij uit. Ik geloof waarachtig dat de meid sentimenteel wordt. Wat zijn dat voor kuren?

— Het is geen kuur, Jim, dat weet je wel, riep de jonge vrouw uit, terwijl zij in snikken uitbarstte. Ik kan het niet langer verduren. De hemel weet, dat ik je nooit had willen volgen als ik geweten had, welk leven je leidde, al hield ik nog zoveel van je.

— Dat berouw komt te laat, meisjelief, zei Black Jim op schampere toon, en ik zou je aanraden niet meer met die praatjes aan boord te komen of wij worden kwade vrienden. En je zult wel weten, wat dat betekent. Denk maar eens aan je bovenarm, daar zul je nog wel een zeker litteken vinden van het merk, dat wij er in brandden, toen je je voor goed aan mij verbond. Denk daaraan en houd op met je sentimenteel geleuter.

De jonge vrouw was eerst bloedrood en daarna lijkkbleek geworden.

Zij liet zich nu op een stoel bij de tafel neervallen, legde het hoofd op de armen en barstte in een wanhopig, hartverscheurend snikken uit.

De vriend en luitenant van Black Jim had met de grootste bedaardheid naar dit gesprek geluisterd, zonder zelfs zijn sigaret uit zijn mond te nemen.

Blijkbaar was hij reeds langer dergelijke toneeltjes gewend.

De chef greep de snikkende vrouw bij de arm en schudde haar heen en weer.

— Houd op met dat gejack, beval hij. Het is op straat te horen. Wil je soms de politie op ons af sturen? Misschien zou je dat wel willen. Ik waarshuw je alleen maar, dat ik mij nooit alléén zal laten pakken. Je hebt ons geholpen, dat zal je toch zeker niet vergeten zijn?

— Geholpen? riep de jonge vrouw op woeste toon, terwijl zij het hoofd ophief en Black Jim met de brandende

ogen aanstaarde. Wist ik wat je voornemens waart? En al had ik het geweten, zou mij dat iets geholpen hebben? Je hebt mij immers in je macht.

— Het is maar goed dat je dat ten minste inziet, zei Black Jim, terwijl een wreed lachje zijn lippen deed krullen. Ik heb je niet die baan van typiste bij de bank bezorgd, die we aanstonds een bezoek zullen brengen, terwille van de mooie ogen van die oude bankier. Je hebt mij de inrichting van het huis nauwkeurig moeten beschrijven en die kennen wij nu. De rest zal kinderspel zijn.

— Als het maar bij stelen bleef, snikte de jonge vrouw wanhopig. Maar aan jullie handen kleeft bloed. Jullie zouden terechtgesteld worden, in de elektrische stoel als jullie zouden worden gegrepen.

— Daarin zou je je wel eens niet kunnen vergissen, riep Black Jim horend uit, maar zover zijn we nog niet. Zij hebben me nog niet.

Nauwelijks had Black Jim dit woord geuit, of met krakend geweld vloog de deur boven de trap open.

Blijkbaar was het slot door middel van een zware balk stuk gerammeld.

Een kreet van woede en schrik klonk in de kelder op.

Boven aan de trap vertoonden zich minstens een dozijn politieagenten die naar beneden stormden.

— Vervloekt. Wij zijn verkocht en verraden, schreeuwde de kroegbaas.

Hij tastte onder de toonbank en haalde de hefboom over, waardoor het vat om zijn as draaide.

De smalle geheime deur sprong open.

Tom, de vriend van het bendehoofd, was de eerste die met een tijgersprong in de gang verdween, op de voet gevolgd door de jonge vrouw, die dode-

lijk verschrikt was opgesprongen.

Maar Black Jim, was niet van plan de vlucht te nemen, zonder een paar van de agenten, in het stof te hebben doen tuimelen.

Met een gebrul als van een wild dier, en terwijl de andere bandieten zich in veiligheid brachten, trok hij zijn revolver, legde op de voorste agent aan en vuurde.

De agent werd in de arm getroffen en slaakte een kreet van pijn.

Maar het zou het laatste schot zijn hetwelk Black Jim zou hebben gelost.

Een der agenten hief op zijn beurt zijn revolver op en een onderdeel van een seconde daarna viel Black Jim, met een doffe kreet voorover op de tafel.

Hij zwaaide even krampachtig met de armen en bleef toen roerloos dwars over de tafel hängen.

De kogel had hem midden in het voorhoofd getroffen...

Nogmaals klonken er een paar schoten en twee bandieten stortten dodelijk gewond op de vloer.

De waard echter wilde zijn plicht tot het uiterste vervullen. Toen de laatste bandiet door de geheime gang verdween was, trok hij de hefboom weer naar zich toe, met zoveel geweld, dat het mechanisme vernield werd.

Toen greep hij op zijn beurt een zware revolver uit een lade, dook zo ver mogelijk achter de tapkast weg en begon van achter deze borstwering op de agenten te vuren.

Twee hunner tuimelden van de trap, maar de overmacht was te groot.

De andere agenten snelden onafgebroken schietend de trap af, en maakten zich na een korte worsteling van de reeds zwaar gewonde waard van « De Electriche Stoel » meester.

HOOFDSTUK II

EEN SOIREE IN LONDEN

In een der voornaamste straten van Londen, de Kingstonstreet, staat het fraaie herenhuis van een alom geacht Londenaar, Stanley Barton.

Hij was zelfs voor een Engelsman zeer vermogend, hetgeen duidelijk bleek uit de weelde van het interieur.

Voor zijn trouwen was hij een hartstochtelijk jager op groot wild geweest, maar sedert zijn huwelijk met Miss Jolanda Nicholson, de dochter van een welvarend vijlenfabrikant, dat ongeveer twee jaar geleden plaats had gevonden, had hij om harentwille deze neiging onderdrukt, die hem vaak maanden achtereen uit Engeland verwijderd hield.

Maar vele gangen en enige vertrekken waren volgehangen met zijn jacht-trofeën, met veel moeite en kosten uit Afrika, Australië en India naar Londen overgebracht.

Men beweerde dat Stanley Barton hartstochtelijk verliefd was op zijn jonge vrouw, hetgeen niet te verwonderen was, daar zij een lieve, frisse verschijning was en bovendien een schoonheid van Spaanse allure met donker, van nature krullend haar en fluwelen ogen.

Een eigenlijk beroep had Barton niet; hij had echter zijn graad als meester in de rechten behaald en pleitte nu en dan in zaken van zijn vrienden, die hem wegens hun belang aantrokken.

Hij was een man van omstreeks veertigjarige leeftijd, groot en breedgeschouderd, met een innemend gelaat en haar dat aan de slapen reeds enigszins begon te grijzen.

De voorbijgangers, die laat in de avond van een warme julidag het huis van Barton passeerden, bleven onwillekeurig een ogenblik staan om naar de verlichting te kijken van het interieur en naar de glanzende auto's die nu en dan voorreden om gasten te brengen of te halen.

Er was een soirée ten huize van de

familie Barton, ter gelegenheid van de tweejarige herdenking van hun huwelijk.

Een groot aantal gasten bewogen zich in de drie ineenlopende grote zalen, waar in een der salons gedanst werd bij de muziek van een uitgelezen strijkje.

In een kleine aangrenzende zaal stonden lange tafels, met het fijnste damast, gedekt die bijna bezweken onder de vracht der kostelijke schotels.

Een groot aantal bedienden, in zijde en fluweel gekleed, met zilveren gespen op de schoenen, liep geruisloos heen en weer met grote zilveren schalen beladen met verversingen.

Dicht bij de deur van deze salon stonden twee heren in onberispelijk avondtoilet zacht met elkander te praten.

Zij waren door de vrouw des huizes geïnviteerd als Lord William Aberdeen en zijn onafscheidelijke vriend Charles Brand, maar de lieftallige vrouw van Stanley Barton zou waarschijnlijk vreemd hebben opgekeken als men haar had komen vertellen, dat die beide mannen niemand anders waren dan Lord Edward Lister, alias John Raffles en zijn trouwe vriend, en secretaris Charles Brand, die geen pseudoniem nodig had.

Raffles had Barton enige tijd geleden leren kennen tijdens een klein schaaktornooi bij een wederzijdse vriend.

Barton had hem met zijn echtgenote in kennis gebracht, aangetrokken door zijn geest en zijn onweerstaanbare conversatie, en Mrs. Barton had de Grote Onbekende gaarne in haar vriendenkring opgenomen.

— Dat ziet er nu alles wel zeer fraai uit, zei Raffles zacht, na enige tijd, maar ik vraag mij af wat dit alles voor nut heeft.

— Ja, Edward, als je je vraag zo

stelt, weet ik er geen antwoord op, maar ik zou zeggen: Om de gasten te onderhouden, meende Charles Brand glimlachend.

— Zou je denken? vroeg Raffles op spottende toon. Hoeveel van die gasten denk je wel, zouden zich werkelijk amuseren? Zeker geen twintig of dertig. En dat zijn dan meestal de bakvisjes, die verzot zijn op een dansje. En reken nu eens uit wat het wel gekost moet hebben om al die mensen zich ondraaglijk te doen vervelen. Daar zijn ten eerste die uitheemse bloemen en planten; het orkest, het souper, de extra bedienden, de champagne, koekjes, gebakjes, kaas, vruchten, noem maar op. En waartoe? Om de volgende ochtend met hoofdpijn op te staan, geradbraakt en suf. En bedenk nu eens, amice, hoeveel ellende men wel had kunnen lenigen met al dat geld.

Nooit zal ik mij in die toestand kunnen schikken, vervolgde hij op doffe toon. Ik zal hun ontnemen wat zij niet goedschiks willen afstaan, om noden te lenigen, waarvan al die rijke leeglopers de omvang zelfs niet bij benadering beseffen. Ik zal hen laten betalen wat hun voorouders hebben misdaan jegens de misdeelden onzer samenleving.

Brand had zwijgend geluisterd.

Hij kende zijn vriend, en hij wist wat er nu in hem omging, nu hij weer eens zag, hoe het geld met handen vol werd weggegooid aan allerhande nutteloze vermaken, terwijl er in de armste wijken van Londen duizenden honger leden en in ellende vegeteerden.

Hij wilde de aandacht van Raffles op iets anders vestigen en zei:

— Kijk, daar komt de gastvrouw naar ons toe. Vind je haar niet allerliefst?

— Ja, en wat meer en beter is: zij is interessant. Zij heeft van dat prachtige golvende zwarte haar dat in Engeland beslist zeldzaam is en haar gelaat heeft een melancholieke uitdrukking, die haar lang niet misstaat. Maar stil, daar is zij.

Jolanda Barton was waarlijk een schat van een vrouwtje, zoals zij daar nu stond, het golvende haar bekrond met een diadeem gekleed in een avondtoilet van wijnrode zijde, dat haar fraai gevormde armen en sneeuwitte hals tot het begin van haar boezem bloot liet.

— Het doet mij oprecht genoegen dat gij aan onze uitnodiging gevolg hebt gegeven, mylord, zei zij met haar zachte, welluidende stem. Ik hoor, dat gij bekend staat als een stille in de lande, die zich slechts weinig in gezelschap laat zien. Hoe komt dat zo?

— Ik heb de vereiste eigenschappen, mevrouw, antwoordde Raffles glimlachend. Ik zou het mijzelf echter nooit vergeven hebben, wanneer ik deze avond elders dan juist hier zou hebben doorgebracht.

— Dat is voor mijn man en mij een grote voldoening, mylord, zei Jolanda Barton.

— Misschien, mevrouw, hernam Raffles, terwijl er een raadselachtige glimlach op zijn lippen verscheen.

— Misschien? herhaalde Mrs. Barton verwonderd. Waarom dit voorbehoud? Gij gelooft mij toch wel?

— Dat spreekt vanzelf mevrouw. Ik twijfel alleen soms aan mij zelf.

Mevrouw Barton schudde het hoofd.

— Gij zijt een eigenaardig mens, zei zij, terwijl zij Raffles een onderzoekende blik toewierp. Men weet nooit wat men aan u heeft. Ik hoop, dat gij u amuseert.

— Dat doe ik steeds in een gezelschap, waar veel mensen bijeen zijn, mevrouw. Geen prachtiger veld voor studie in mensenkennis.

— Maar ik zie u in het geheel niet dansen? Wat zoudt gij zeggen als ik u vroeg, de volgende wals met mij te dansen?

— Dan zou ik zeggen, mevrouw, dat gij moediger zijt dan ik van een lid van het zwakke geslacht zou durven verwachten.

— Danst gij zo slecht?

— Er zijn betere dansers dan ik mevrouw?

— Kom, dat zijn praatjes. Ik nodig u uit, mylord, deze dans mij te gunnen.

Hoor, de muziek vangt juist aan.

Raffles boog zwiiggend, en bood zijn dame hoffelijk de arm, 't volgend ogenblik zwierden zij door de zaal.

Raffles danste voortreffelijk.

Dat scheen zijn dame ook te vinden want zij gaf zich geheel aan zijn leiding over.

Nu waren zij aan het einde van de zaal, en keerden langzaam terug, op de tonen van een verrukkelijke wals van Strauss.

Toen zij nog op enige passen afstands waren, zag Brand tot zijn verbazing, hoe Jolande Barton eensklaps wankelde, verbleekte en de hand op het hart drukte.

Raffles bleef dadelijk staan, want ook hij had bemerkt, dat zijn dame plotseling zeer bleek werd en naar lucht scheen te hijgen.

Haar ogen staarden enkele seconden strak naar een punt van de zaal.

Raffles volgde de richting van haar blik, maar hij kon niets bijzonders ontwaren.

De zaal was vol gasten, die niets van het korte incident hadden gemerkt.

— Gevoelt gij u ongesteld, mevrouw? vroeg Raffles, terwijl hij zijn partner naar een divan geleidde. De warmte misschien? Het is hier inderdaad wel wat benauwd.

— Ik... neen..... het is al over... een gevoel van duizeligheid. Het heeft niets te betekenen. Zoudt gij zo goed willen zijn, mij naar de buffetzaal te begeleiden? Daar staan de ramen open en is het heerlijk fris.

— Zou het niet te koel voor u zijn? Gij zijt verhit. Gij ziet zo bleek.

— Inderdaad? vroeg Mrs. Barton, terwijl zij poogde te glimlachen. Nu, het zal wel overgaan, maar breng mij nu dadelijk weg. Breng mij weg, wat ik u verzoeken mag.

Zij had het laatste op zulk een dringende, smekende toon gezegd, dat Raffles niets meer zei, maar zich haastte aan haar verzoek te voldoen.

In de buffetzaal was het werkelijk veel koeler dan in de balzaal.

Jolanda Barton liet zich op een stoel vallen, met gebogen hoofd en zo bleek,

dat Raffles haar ieder ogenblik dacht te zullen zien bezwijmen.

— Gij zijt werkelijk ongesteld, mevrouw, zei hij ongerust. Wil ik eens zien of zich een dokter onder de gasten bevindt?

Snel hief de jonge vrouw haar hand op en legde die met een bezwerend gebaar op Raffles' arm.

— Blijf hier. Ga niet heen. Werkelijk, het gaat al over. Ik heb wel eens meer last van deze aanvallen van duizeligheid.

Zij had een kleine flacon uit haar corsage genomen en hield het flesje onder haar neus.

— Eau de cologne? vroeg Raffles, dat zal u weinig baten. Hier heb ik iets beters.

Onder het spreken had hij een uiterst klein flesje van blauw kristal, uit zijn vestzak gehaald, en er de stop afgenomen.

Dadelijk werd een doordringende geur merkbaar.

Hij liet haar even aan het flesje ruiken en aanstonds verscheen er weer enige kleur op haar gelaat.

— Dat doet goed, zei zij op zachte toon, terwijl zij even de ogen sloot en diep ademhaalde.

Zij stond op en nam Raffles' arm.

— Ik voel mij al veel beter, zei zij. Zoudt gij zo goed willen zijn, mij weer naar de balzaal te willen geleiden?

— Zoals gij wilt, mevrouw. Zou het echter niet beter zijn dat gij daarmee nog even wachtte? Zal ik uw echtgenoot waarschuwen?

— O neen, dat is volstrekt niet nodig, zei de jonge vrouw haastig. Mijn man zou zich maar nodeloos ongerust maken.

Langzaam schreed het paar weer naar de balzaal terug, nagekeken door de weinige gasten, die zich in de zaal bevonden.

Spoedig daarna, daar er reeds een nieuwe dans begonnen was, zweefde mevrouw Barton weer door de zaal aan de arm van een andere gast.

Raffles merkte echter op dat zij een onrustige blik in de ogen had als van een opgejaagd hert, die hij te voren er nog niet in had waargenomen.

HOOFDSTUK III

EEN INBRAAK DIE NIET DOORGING

Ongeveer een week na de soirée in de woning van Stanley Barton, waren Raffles en Brand des avonds omstreeks elf uur in een grote slaapkamer, waar zij zich gereed maakten voor een nachtelijke onderneming.

Raffles zat voor zijn toilettafel en bekeek zijn gelaat in de grote spiegel.

Met slechts weinig hulpmiddelen had hij het onherkenbaar weten te maken.

Brand, die reeds enige tijd met zijn vermomming gereed was vroeg:

— Hoe laat trekken wij er op uit?

— Over een uur ongeveer.

— Zo vroeg? Dan kunnen wij er om één uur al zijn?

— Dat weet ik, maar ik weet ook, dat het echtpaar Barton gewend is zich vroeg ter ruste te begeven als zij tenminste niet naar een schouwburg, een concert of een soirée zijn geweest en dat was vanavond niet het geval.

— Je schijnt goed op de hoogte te zijn. Ken je de inrichting van het huis ook?

— Alsof ik het zelf gebouwd had.

— Hoe staat het met de bedienden?

— Die slapen in een heel ander gedeelte van het huis, waar wij niets te maken hebben.

— En de brandkast?

— Die staat in zijn werkkamer.

— Waar ligt die kamer?

— Aan de kant van de tuin, achter het huis.

— Hoe komen wij daar?

— Er is in de stenen muur een poortje, waarvan blijkbaar zelden of nooit gebruik gemaakt wordt, want het slot van de grendel zit dik onder de roest. Wij zullen wat olie en vaseline meenemen. Ik heb gelegenheid gehad een afdruk van het slot te maken; hier is de sleutel.

Met deze woorden wees Raffles op een zware splinternieuwe sleutel, die hij juist die ochtend had afgemaakt.

Hij stond nu op, wierp nogmaals een blik in de spiegel en stond toen met gebogen hoofd voor het raam, alsof hij over iets nadacht.

— Je bent immers nog een paar malen bij de Bartons geweest? vroeg Brand.

— Ja, twee keer.

— En was mevrouw Barton toen geheel hersteld?

— Daar sta ik juist aan te denken. Ik weet niet of zij wel helemaal beter is. Zij is nog altijd erg bleek, en erg nerveus. Soms kan zij, als er gasten zijn en de bediende opent de deur, om een nieuwe gast aan te kondigen, plotseling verschrikt omkijken, en onbeweeglijk als een marmeren beeld in dezelfde houding blijven zitten.

— Zou er misschien tijdens het bewuste bal iets gebeurd zijn, waar zij hevig van is geschrokken?

— Die indruk heb ik ook gekregen. Maar wat ...wat kon dat zijn? Heb jij niets bijzonders gezien?

— Volstrekt niets. Ik keek naar jullie, en maakte bij mij zelf de opmerking, dat jullie zo goed op elkaar afgestemd waren, toen ik haar plotseling zag wankelen, en zo bleek worden als een lijk, en met dodelijk verschrikte ogen naar een hoek van de zaal kijken. Onwillekeurig keek ik in dezelfde richting: maar ik kon niets bijzonders ontdekken. Er werd daar gedanst en gepraat en geflirt, zoals overal elders.

— Nu het zal wel weer over gaan, zei Raffles, terwijl hij zijn masker nam, dat op de tafel had gelegen en het in zijn zak deed glijden. Kom, Charles, ben je gereed, en heb je de tas met

gereedschappen.

— Ja, die ligt klaar.

— Vooruit dan. Wij zullen de brandkast van Stanley Barton eens wat leger maken en morgen onze rondgang door White Chapel maken. Ik geloof dat die wijk nu aan de beurt is en de armen en misdeelden zullen wel weer met verlangen naar ons uitzien.

Raffles haalde onder het spreken een met zijde gevoerde mantel te voorschijn en sloeg die om zijn schouders.

Hij zette zijn hoed op, en sloot daarop zorgvuldig het geheime muurvak, waaruit Charles Brand de tas met inbrekerswerktuigen had genomen.

De jongeman hing deze tas aan een riem over zijn schouder, sloeg op zijn beurt zijn mantel om en nu verlieten de twee vrienden het vertrek.

Zij begaven zich eerst naar de kleine eetkamer, waarvan de ramen op het park uitzagen en gebruikten daar een licht souper, hetwelk de oude Gaston de trouwe grijze kamerbediende had gereed gezet.

Het was even na middernacht toen zij hun huis verlieten door de kleine tuinpoort die uitkwam op een stille zijstraat, waar zich bijna nooit iemand vertoonde.

Kalm een sigaret rokend, als twee late wandelaars, die van de heerlijke zomernacht wilden genieten, begaven zij zich te voet naar de Kingstonstreet.

Het was bijna half twee toen zij daar aankwamen.

In het grote herenhuis van Stanley Barton scheen alles reeds in diepe rust verzonken te zijn, want het was in duisternis gehuld.

Raffles en Brand liepen er langs en sloegen toen een zijstraat in, welke zij volgden tot zij het begin van de tuinmuur bereikt hadden, waarin zich het bewuste tuinpoortje bevond.

Heel in de verte was de stap van een patrouillerende politieagent te horen, maar overigens was het volkomen stil.

Nu stonden zij voor het kleine deurtje en Raffles had reeds zijn sleutel te voorschijn gehaald, om deze in het slot te steken.

Maar ineens staakte hij deze beweging.

Hij bukte en bekeek het slot nauwkeurig.

Toen hij zich weer oprichtte, zag Brand een verbaasde uitdrukking op zijn gezicht.

— Wat is er? vroeg de jongeman enigszins ongerust.

— Wat er is? Wel, het slot is of geheel vernieuwd, of de roest is er van verwijderd en opnieuw opgeschuurd.

Misschien wordt deze deur eindelijk weer eens gebruikt, meende Brand. Als ik je een raad mag geven, dan doen we verstandig als we er niet zo lang over praten. Ik geloof dat de stappen van de politieagent al naderbij komen.

— Je hebt gelijk, amice. Oud of nieuw wij moeten naar binnen.

Raffles stak de sleutel in het slot, maar weer staakte hij deze beweging.

— Wat is er? vroeg Brand. Weigert het slot? Is er misschien toch een ander in gemaakt?

— Neen, dat niet maar ik kan de sleutel niet omdraaien, en dat is geen wonder, want de deur is al open.

— Daar begrijp ik niets van, fluisterde Brand. Zou men ons voor zijn geweest?

— Dat schijnt wel zo, zei Raffles droog. Hij duwde de deur zacht open.

— Wat ga je doen? vroeg Brand verschrikt.

— Dat zie je: ik ga naar binnen. Ik wil wel eens weten wie mijn concurrent is.

Raffles nam de sleutel uit het slot, duwde de deur verder open, en de twee vrienden stonden in de tuin.

In het eerst was het moeilijk in de dikke duisternis iets te onderscheiden, maar langzamerhand wenden hun ogen zich aan de donkerte, en zagen zij het lichte grint van het voetpad.

Zij volgden dit enige tijd, vlak achter elkaar op de grasrand lopend, totdat zij een brede laan bereikten, die recht op de achtergevel van het huis toeliep.

Maar juist toen zij deze laan zouden inslaan, greep Brand Raffles bij de arm.

— Kijk daar ginds eens, fluisterde hij.

— Een licht. Daar brandt licht, zei Raffles op gedempte toon. Wat is er toch gaande in het huis? Kom mee, ik wil het weten.

Hij trok Brand met zich mee en, binnen enkele minuten hadden de twee vrienden bijna het einde van de brede laan bereikt.

Zij behoefden niet bevreesd te zijn, dat iemand hen zou zien, want het was hier stikdonker tussen de hoge bomen en de lage struiken, die de laan aan weerszijden omzoomden.

Zij konden echter vrij duidelijk onderscheiden wat er plaats had aan de andere kant van het grote gazon, hetwelk zich van het begin van de laan tot aan de voet van het terras uitstrettede.

En wat zij daar zagen was zeker wel in staat hun aandacht geboeid te houden.

Het terras, hetwelk men via een brede marmeren trap kon bereiken, was aan de tuinzijde afgesloten door een balustrade, die tot aan de muur van het huis doorliep.

Juist boven een der uiteinden van deze halfcirkelvormige balustrade, maar een weinig ter zijde, daarvan, begon een lang balkon, waarop verschillende vertrekken van de eerste verdieping uitkwamen.

De balkondeuren van een dier kamers stonden open en daar door heen schemerde het zwakke schijnsel van een nachtlichtje.

Op het balkon, zich zo ver mogelijk over de borstwering heenbuigend, stond een vrouw in een witte peignoir.

Zij scheen een fluisterend gesprek te voeren met een man, gekleed in een zwarte regenmantel, die op de balustrade was gaan staan en, omdat hij zo nog niet bij het balkon kon reiken, een ledige plantenkuip omgekeerd op de balustrade had geplaatst en daarop was geklommen.

Van het gezicht van de man was niets te zien, maar het profiel van de vrouw was duidelijk te herkennen, telkens als zij met een haastige beweging zich half

omwendde, om achter zich in de kamer te kijken.

Deze vrouw was Jolanda Barton.

Deze ontdekking trof de beide indringers zodanig, dat zij geruime tijd doodstil bleven staan, niet in staat om hun gedachten onder woorden te brengen.

Maar eindelijk fluisterde Raffles, terwijl hij zijn mond dicht bij het oor van zijn vriend bracht:

— Dus geen collega. Ik zou het gezicht van dat heerschap wel eens willen zien, mompelde Raffles.

— Dat zal moeilijk gaan, fluisterde Brand. Het is te donker daar op zij van het balkon.

De jongeman wachtte even en vroeg toen:

— Zou haar man thuis zijn?

— Ongetwijfeld. Zijn slaapkamer is naast de hare; de beide vertrekken staan met een tussendeur met elkaar in verbinding, zoals je trouwens van hier af duidelijk kunt zien.

— Maar is die vrouw dan krankzinnig? Een te luid gesproken woord en...

— En dan zou Stanley Barton het horen, met alle gevolgen van dien. Hij is dol op zijn vrouw, is dus vreselijk jaloers en duldt zeker geen medeminnaar. En wat kan die man anders zijn?

Maar nu scheen het gesprek daarginds geëindigd te zijn.

Jolanda Barton keerde in het vertrek terug, waar zij iets scheen gezocht te hebben en verscheen toen weer op het balkon.

Zij bleek een voorwerp in de handen te hebben, bukte zich weer over de leuning van het balkon, en het volgende ogenblik was dat kleine voorwerp uit haar handen in die van de man overgegaan.

Zij richtte zich op, legde haar vinger op de lippen en verdween in de kamer achter haar.

De deur werd geruisloos gesloten.

De man stapte van de plantenkuip, en van de balustrade op het terras, tilde de kuip op en zette deze behoedzaam en onhoorbaar tegen de muur van het huis.

Op datzelfde ogenblik werd het licht in de slaapkamer gedoofd, en alles was

nu weer in duisternis gehuld.

Een ogenblik bleef het stil; toen klonken er naderende passen.

Brand greep Raffles bij de arm en trok hem wat dieper in het struikgewas.

Het was geen ogenblik te vroeg, want even daarna liep de nachtelijke bezoeker strijkelings langs hen heen.

— Hem na, zei Raffles zacht enkele ogenblikken later.

De twee vrienden verlieten hun schuilplaats, liepen de laan weer uit, en bereikten het voetpad juist toen de

onbekende man de poortdeur opende en deze toen weer sloot door een sleutel in de grendel om te draaien.

Raffles onderdrukte een vloek.

— Wij moeten ons haasten amice, als wij willen weten wie die man is.

Raffles stak op zijn beurt zijn sleutel in het slot en opende het poortje.

Toen hij op straat stond en rondkeek, was er van de nachtelijke bezoeker geen spoor meer te ontdekken.

Het leek wel alsof hij door de grond gezonken was.

HOOFDSTUK IV

HET VERVOLG VAN DE ONVOLTOOIDE INBRAAK

Raffles was er de man niet naar om een eenmaal opgevat plan te laten varen.

Ofschoon Charles Brand getracht had hem van zijn voornemen te doen afzien, hervatte de Grote Onbekende reeds de volgende nacht zijn poging, die de nacht tevoren door zulk een onvoorziene gebeurtenis op een mislukking was uitgelopen.

— Maar wij zullen die onbekende man zeker opnieuw aantreffen, riep Brand uit, toen Raffles hem zijn plan had blootgelegd.

— Dat geloof ik niet. Zo een gevaarlijk rendez-vous herhaalt men niet zo gauw. Ik vermoed dat die twee giste-

ren een afspraak hebben gemaakt, waar zij elkander met minder gevaar kunnen ontmoeten. Kort en goed, Charles, wij gaan.

De jongeman begreep wel dat er niets viel in te brengen en schikte zich daarom in het onvermijdelijke.

En zo trokken de beide vrienden op dezelfde wijze als de vorige nacht er weer op uit naar de Kingstonstreet.

Het bleek dat Raffles' veronderstelling juist geweest was; de weg was veilig.

Het kleine poortje was dicht en moest door middel van de valse sleutel geopend worden.

Het huis was nu in volkomen duis-

ternis gehuld.

Raffles ging de trap van het terras op, gevolgd door Charles Brand en zij stonden nu voor de grote glazen deuren van de serre.

Raffles opende deze met een eenvoudige handgreep en de twee mannen traden binnen.

Zij deden hun maskers voor en hadden al dra de ingang deur bereikt, die eveneens zonder moeite geopend kon worden.

Het tweetal stond nu in een groot vertrek, dat als huiskamer was ingericht.

Zij konden nu zonder gevaar hun elektrische zaklantaarns ontsteken.

— Waar moeten wij heen? vroeg Charles Brand fluisterend.

— Wij moeten op de eerste verdieping zijn, in de rechter vleugel.

— Maar dan moeten wij de slaapkamers van het echtpaar voorbij.

— Wat zou dat? riposteerde Raffles. Dat is ons wel eens meer gebeurd. Kom, want de nachten zijn nog kort.

Hij opende de deur en ging de trap op, die naar de eerste verdieping voerde.

Daar zij hun rubber overschoenen hadden aangetrokken, liepen zij volkomen geruisloos.

Op de eerste verdieping, bleef Raffles, die vooraan liep, staan voor een hoge, zware eiken deur.

Hij wees er met een veelbetekenend gebaar op, en draaide aan de kruk.

Het geluk was hem dienstig, de deur bleek niet op slot te zijn.

Toen zij binnen traden kreeg Brand direct de grote brandkast in het oog.

Nadat zij de deur dicht gedaan hadden, togen zij aan het werk en binnen een half uur tijds kon Raffles zijn taak als afgedaan beschouwen: een pak bankbiljetten en enige zakjes goudgeld, tezamen een bedrag van bijna elfduizend pond sterling, waren uit de brandkast overgegaan in de kleine lederen tas, welke Charles Brand onder zijn mantel droeg.

De terugweg werd op dezelfde wijze aanvaard, waarbij Raffles weer vooruit liep.

Maar juist toen hij de deur van de slaapkamer van Mrs. Barton zou passeren, bleef hij staan.

Charles kwam naderbij en keek hem verwonderd aan door de gaten van zijn masker.

Raffles richtte het schijnsel van zijn lantaarn op de onderste deurkier.

Daar was een wit driehoekje zichtbaar, dat even onder de deur uitstak.

Raffles bukte zich en trok het driehoekje voorzichtig naar zich toe.

Hij hield nu een briefje in de handen, met een adres er op, dat met potlood was geschreven.

Naar dat adres keek Raffles alsof er wonder wat te zien was aan de grote onregelmatige letters.

Brand begreep niet wat toch wel zo zeer de aandacht van zijn vriend trok, nu zij zich van hun taak gekweten hadden, maar zich nog altijd op gevaarlijk terrein bevonden.

Hij, voor zijn persoon, wenste niets liever dan zo spoedig mogelijk het huis te verlaten.

Reeds begon de hemel in het oosten te kleuren en over een half uur zou het licht zijn.

Daar Raffles nog altijd naar het adres staarde, stootte Brand hem aan.

Maar Raffles haalde eenvoudig zijn mesje uit zijn zak, opende het, warmde het lemmet even aan het gloeipeertje van zijn elektrische lamp en maakte er toen vlug de enveloppe mee open. Hij haalde er het briefje uit, dat slechts twee regels bevatte, las deze vlug, stak het papiertje opnieuw in de enveloppe, sloot deze weer, hetgeen gemakkelijk ging, daar de lijm nog kleverig was, en schoof het couvertje onder de deur.

Brand, die dit alles met de grootste aandacht had gevolgd, begreep dat de Grote Onbekende iets gelezen had, dat voor hem van grote betekenis was, zoals het bleekt uit het gelaat van zijn vriend, dat weliswaar voor de helft door het zwarte masker bedekt was, maar de lippen toch vrij liet.

En om die dunne lippen speelde op dit ogenblik een eigenaardige glimlach, waarvan de jongeman de betekenis

meende te begrijpen.

Raffles nam zijn vriend onder de arm en trok hem mee.

Het was hoog tijd, want de schemering begon aan te breken.

Zij gingen snel weer de weg terug, die zij gekomen waren en het duurde slechts kort, of zij waren in veiligheid.

Te voet gingen zij de weg naar hun huis terug.

Zij kwamen er langs de gebruikelijke weg binnen, dat wil zeggen door de kleine tuinpoort.

Het was bijna vijf uur, toen zij eindelijk hun vermomming konden afleggen.

Raffles had onderweg weinig gepraat en alleen gesproken over de wijze, waarop hij het geld wilde besteden, dat hij uit de brandkast van de schatrijke man had genomen, die wellicht zelf niet goed wist, hoeveel hij eigenlijk wel aan aardse goederen bezat.

Maar niet zodra zaten de twee vrienden in de bibliotheek, hun geliefde verblijfplaats, als zij van een nachtelijke onderneming terugkeerden en nog een glas wijn op de goede afloop wilden drinken, of Brand viel met de deur in huis.

— Luister eens, Edward, begon hij abrupt, nu zul je toch zeker wel zo goed willen zijn, mij niet langer in het onzekere te laten en mij zeggen, wat er wel in dat briefje stond, dat voor een deel onder de deur van de slaapkamer van Mrs. Barton kwam kijken.

— Met genoegen, amice. Het was inderdaad een heel eigenaardig briefje, het bevatte maar twee regels, maar die waren dan ook buitengewoon merkwaardig. Zij luiden namelijk zo: « Morgen namiddag, niet te laat bij mij thuis 1000 of anders... »

— Nu, wat verder? drong Brand aan.

— Verder ging de zin niet.

— Wat? En geen ondertekening?

— Neen, maar voor mij is dat ook niet nodig. Ik ken de schrijver.

— Wat vertel je me nu?

— Heus waar. Jij kent hem trouwens ook. Hij heet Hoggard.

— Wat? De man die zich ongeveer

twee weken geleden op de Club heeft laten voorhangen, maar over wie nog steeds niet is geballoteerd?

— Dezelfde. Je zult je herinneren, dat hij mij een briefje schreef, in mijn kwaliteit als vice-president der Windsor Club, teneinde mijn voorspraak bij zijn ballotage te verzoeken. Dadelijk viel mij het schrift op, dat allesbehalve de educatie verried van een man van stand.

— Ja, dat herinner ik mij.

— Welnu, het briefje van deze nacht is door dezelfde man geschreven, daaraan twijfel ik geen moment. Het waren dezelfde onregelmatige grote, onbehouwen letters.

— Maar daar begrijp ik niets van. Waarom schrijft hij Mrs. Barton zulke rare, korte briefjes?

— Ja, en waarom kiest hij zulk een zonderlinge weg, om ze te bezorgen. Twee vragen die niet zo gemakkelijk te beantwoorden zijn. Het briefje moet natuurlijk onder de deur geschoven zijn, toen Mrs. Barton reeds in haar kamer was, en waarschijnlijk zelfs reeds sliep, anders had zij het moeten zien. Hij heeft dat zelf gedaan, of wat mogelijk is, door een omgekochte bediende laten doen. Dat is echter van minder belang. De voornaamste vraag is: wat betekent dat briefje?

— Het lijkt wel wat op een bedreiging, en dat woord duizend kan bijna niets anders dan een som gelds betekenen.

— Zeg maar chantage in zijn afzichtelijkste vorm, als ik mij niet vergis.

— Dus die Hoggard is een afperser; heb je enig idee omtrent zijn doel?

— Niet het minste. En omdat ik een poging tot afdreiging, nog wel tegenover een vrouw, wel het walgelijkste vind, dat er bestaat, daarom zullen wij deze intrige eens wat nader onderzoeken. Ik meen verband te zien tussen dat nachtelijk bezoek van gisteren, het kleine pakje, dat Mrs. Barton hem in de hand drukte, haar hevige schrik in de balzaal en dit briefje. Begrijp je nu waarom ik het briefje niet vernietigd heb, maar weer onder de deur heb doorgeschoven?

— Natuurlijk. Je kunt nu nagaan of zij werkelijk morgen verschijnt en desnoods het huis binnendringen onder een of andere vermomming.

— Je slaat de spijker op zijn kop. Je wilt mij daarbij zeker wel helpen?

— Hoe kunt je het vragen. Natuurlijk wil ik dat.

— Goed. Dan zullen wij die Mr. Hoggard eens onder het oog brengen, dat men niet ongestraft een Engelse dame mag beledigen. Wij zullen haar als zij het goed vindt, onze diensten

aanbieden, en eventueel gegeven geld krijgt zij dan natuurlijk terug.

Je keurt het toch niet af? vroeg Raffles glimlachend.

— Dat weet je wel beter. Ik vind het uitstekend. Alleen zul je wel met mij eens zijn, dat je haar dat geld moeilijk kunt aanbieden als Lord William Aberdeen.

— Daaraan heb ik dan ook geen ogenblik gedacht, hernam Raffles. Het spreekt vanzelf dat die naam er buiten moet blijven.

HOOFDSTUK V

EEN ONTHULLEND GESPREK

De volgende ochtend was Raffles al vroeg in de weer teneinde zijn plan ten uitvoer te brengen.

Toen Charles Brand omstreeks half elf in de eetkamer kwam, vernam hij van Gaston, dat zijn vriend reeds een half uur geleden was uitgegaan en nog niet was teruggekeerd.

Brand nam plaats aan de welvoorzene ontbijttafel en sloeg een der ochtendbladen open.

Het eerste waar zijn blik op viel was het opschrift boven een bericht, dat wel uit vier ondertitels bestond.

Het bericht betrof de inbraak in het herenhuis in de Kingstonstreet.

Brand las het langzaam en met aan-

dacht door, zoals een acteur een critiek pleegt te lezen.

Met een glimlach constateerde hij als steeds: de politie stond weer voor een raadsel.

De brandkast was met buitengewone bekwaamheid geopend, klaarblijkelijk met voortreffelijke werktuigen, en geen spoor hadden de inbrekers achtergelaten.

Men had alleen de weg kunnen vaststellen die de dieven gekomen waren, namelijk door de kleine tuinpoort en door de serre, en dat was alles.

Uit het feit, dat het slot van het poortje jarenlang verroest was geweest, maar thans blank geschuurd en ge-

smeerd was, maakte de pontie op, dat de inbrekers hun plan lang van te voren beraamd hadden.

Daartegenover stond echter de verklaring van enkele omwonenden, die beweerden, dat het slot pas een week geleden was opgeknapt door een smid uit de buurt, die zij goed kenden en die boven iedere verdenking verheven was.

De heer Stanley Barton, deswege door de politie ondervraagd, verklaarde dat hij van de reparatie van het slot niets afwist.

Mrs. Barton echter vertelde, dat zij inderdaad een week geleden het slot had laten nazien, omdat zij het wat al te dwaas vond dat deze tuindeur, die toch zo gemakkelijk was om het huis aan de achterzijde te verlaten, zo goed als onbruikbaar was.

Op de vraag van de met het onderzoek belaste detective waarom zij dit niet aan haar echtgenoot had medege-deeld antwoordde zij, dat zij niet gewend was hem met dergelijke kleinigheden lastig te vallen.

Brand legde het blad weg en mompelde in zich zelf:

— Kleinigheden? Ik geloof dat er heel wat anders achter zit.

Juist op dat ogenblik trad de Grote Onbekende binnen, opgewekt glimlachend, waaruit Brand opmaakte, dat zijn vriend reeds iets ontdekt had.

Hij ging aan de tafel zitten en viel met graagte op het ontbijt aan.

— Ik heb alleen maar een glas melk gedronken, zei hij, en ben met een hongerige maag het huis uitgelopen, maar ik heb er geen spijt van.

— Wat ben je eigenlijk gaan doen?

— Ik wilde eerst het adres van die Hoggard te weten komen.

— Stond dat dan niet in de brief die hij je geschreven heeft?

— Neen. Hij verzocht mij, het antwoord aan de Windsor Club te adresseren.

— Hoe ben je er dan achter gekomen waar hij woonde?

— Eenvoudig door het aan de portier van de Club te vragen, die de adressen van alle aspirantleden in een

register heeft.

— En waar woont hij?

— In de Bishopsroad, een heel oude straat die op de Theemskade uit komt.

— En ben je daar heengegaan?

— Ja. Ik wilde mij overtuigen dat het adres juist was en tevens een goed plaatsje opzoeken, waar wij eventueel op de loer zouden kunnen gaan staan. Maar er is meer. Je moet weten dat ik voornemens was bij een coiffeur aan te lopen, die mij een voortreffelijk haarwater verkoopt, bereid uit Indische kruiden. Ik moet er bij zeggen dat het tamelijk duur is. Welnu, ik was nauwelijks de winkel binnengegaan, of weer ging de deur open en er trad een dame binnen, die ik ondanks de donkere voile die zij droeg, dadelijk herkende. Aanstonds sloeg ik mijn kraag op en trok mijn hoed zo diep mogelijk in de ogen, omdat ik niet herkend wilde worden.

— En wie was die dame?

— Mevrouw Barton.

— En ik dacht: wat zou zij zo vroeg komen doen, want het was net negen uur en de winkel was pas open. Ik wilde dat beslist te weten zien te komen. Terwijl de eigenaar van de zaak mij hielp, trad aanstonds een winkelbediende op haar toe. De eigenaar scheen haar te kennen en ook te weten wat zij nodig had, want hij knikte haar toe en zei toen tot de winkelbediende, die blijkbaar pas in zijn dienst was: «Mevrouw wenst dat Parijse haarkleurmiddel van Pivert. Het staat daar in gindse kast». De winkelbediende opende de kast en nam er een flacon uit, die hij keurig verpakte en aan mevrouw Barton overhandigde. Zij had het geld reeds gereed, knikte de eigenaar van de zaak toe en verliet de winkel.

— En had zij al die tijd niet gesproken?

— Zij had alleen de bediende met een enkel woord bedankt, maar het was haar stem.

— Merkwaardig. Wat zou zij met een haarkleurmiddel moeten uitvoeren?

— Dat vroég ik mij ook af, en dacht: Waarom koopt zij het zelf, en waarom koopt zij het in een zo ver afgelegen buurt?

In ieder geval weten wij hieruit zeker, dat mevrouw Barton haar haar verft iets, dat ik zeker niet gedacht zou hebben. Hier moet iets achter zitten amice.

Er is blijkbaar iets in haar verleden dat zij tot iedere prijs voor haar man verborgen wil houden. Wat dat kan zijn weet ik nog niet, maar misschien zullen wij er vanmiddag achter kunnen komen.

— Hoezo? riep Brand verbaasd uit. Wat wil je dan doen?

— Het huis binnengaan en als het kan het gesprek afluisteren, dat zij en die nachtelijke bezoeker voeren. En als wij dan iets te horen krijgen dat ons niet bevalt, dan zullen wij die Mr. Hoggard wel eens nader spreken. Maar ik heb je nog vergeten te vragen of wij een goede pers hebben.

— O, ha, heel goed, riep Brand lachend uit. De politie zit met de handen in het haar en kan er geen touw aan vast knopen. Hoofdinspecteur Baxter is wanhopig.

— En Sullivan?

— O, diens eerste woord was: «Dat heeft Raffles gedaan»

— Dat is een compliment voor mij zei de Grote Onbekende glimlachend. Hoe laat werd de diefstal ontdekt?

— Omsreeks zeven uur in de ochtend door een van de bedienden die zijn meester op de hoogte bracht.

— En Barton vertelde het natuurlijk onmiddellijk aan zijn vrouw, die een half uur later een haarverfmiddeltje ging kopen. Het is merkwaardig dat moet ik zeggen. Maar hoe vreemd het ook is, ik geloof dat wij wel gauw de oplossing van het raadsel zullen hebben gevonden.

— Wij moeten ons natuurlijk vermommen, niet waar?

— Dat spreekt vanzelf, en goed ook.

— Wat zullen wij voorstellen?

— Gemeentewerklieden, beambten van de gasfabriek, de Electricische Centrale of iets dergelijks, kortom lieden, die gemakkelijk in het huis kunnen komen zonder dat het argwaan wekt.

— En het geld dat ik uit de brandkast heb gehaald nemen wij meteen mee. Er zal zich wel een gelegenheid

voordoen om het haar in handen te spelen.

Na de lunch verkleedden de twee vrienden zich in hun respectieve slaapkamers.

Het was nauwelijks twee uur in de namiddag toen zij als werklieden van de Electricische Centrale, ieder met een tas gereedschappen over de rug, in de Bishopsroad aankwamen.

Tegenover het huis van Hoggard stond een vrij grote Italiaans trattoria, waar zich echter op dit uur van de dag slechts weinig bezoekers bevonden.

Raffles en Brand gingen naar binnen, en namen voor een der ramen plaats, vanwaar zij de deur van het huis aan de overzijde gemakkelijk in het oog konden houden.

Zij moesten echter ruim een uur wachten voor hun geduld beloond werd.

Het was bijna half vier, toen er een taxi kwam aanrijden die voor de deur van het huis stopte.

Het portier werd geopend, en een dame stapte uit met een donkere voile voor, zo dat er van haar gelaat haast niets te bespeuren viel.

Maar het scherpe oog van Raffles liet zich niet bedriegen.

Die dame was Mrs. Barton.

Zij scheen de chauffeur opdracht te hebben gegeven te wachten want de auto bleef op dezelfde plaats geparkeerd.

Mevrouw Barton belde aan, en een portier opende de deur.

Blijkbaar woonde Hoggard in een dier grote pensions, waaraan vooral Londen zo rijk is.

Zodra de deur achter haar was dichtgevallen, rekende Raffles af, de twee vrienden verlieten het wijnhuis en slenterden naar de overzijde als gemeentewerklieden, die zich niet al te druk maken.

Raffles belde op zijn beurt aan, en weer verscheen de portier.

— Electricische Centrale, portier zei Raffles, terwijl hij aan zijn pet tikte.

— En wat komen jullie doen?

— De leiding nazien bij een zekere mijnheer Boggard of Sloggard of zo iets.

— Bij mijnheer Hoggard, bedoel je misschien?

— Waar woont hij?

— Op de vierde verdieping aan de rechterzijde van de trap.

— Mooi. Dan zullen wij daar maar eens gaan kijken.

De twee vrienden bestegen de trap, totdat zij de bovenste verdieping bereikt hadden.

Zij volgden de aanwijzingen van de portier en sloegen een brede gang in.

Zij liepen nu zo zacht mogelijk en spitsten hun oren.

Plotseling bleef Raffles staan en greep Bränd bij de arm.

Zijn scherp gehoor had enkele woorden opgevangen, die werkelijk gewisseld werden in een kamer aan de rechterkant.

Daar binnen waren een man en een vrouw blijkbaar in een opgewonden gesprek gewikkeld.

Raffles kwam zo dicht mogelijk naderbij en legde zijn oor tegen het sleutelgat.

Spoedig herkende hij de stem van Mrs. Barton.

Zij sprak driftig en haar stem trilde van opwinding.

— Dit kan zo niet doorgaan, Hoggard, hoorde Raffles haar zeggen. Ik zal je nu nog eenmaal duizend pond geven, maar ik bezweer je dat het daarmee uit is. Ik zou het mijn man moeten vragen, en die zou mij vragen wat ik met al dat geld doe zodat ik gedwongen zou zijn hem alles te bekennen?

— Daartoe zal ik je niet dwingen als je maar doet wat ik zeg, klonk de spottende stem van de man. Je maakt mij niet wijs, dat je niet meer geld kunt krijgen. Denk er om, dat ik je in mijn macht heb. Eén woord aan je man, die je als een heilige vereert, en jij bent geschandvlekt, terwijl hij hier in Londen onmogelijk is gemaakt.

— En zou jij dat durven?

— Durven? Wat valt daaraan te durven?

Ik zou toch niets anders zeggen dan de

waarheid, als ik hem vertelde dat Jolande Barton niemand anders is dan Mary Nicholson, de minnares van Black Jimmy, die acht jaren geleden door de politie van New York in een apachen kelder werd neergeschoten?

— Stil, om Gods wil stil, klonk de hese stem van de vrouw.

— O, wees niet bang, dat men ons zal horen, geen van de kamerbewoners is op het ogenblik thuis.

Een ogenblik heerste er stilte in het vertrek.

Toen klonk weer de stem van de vrouw, gedempt en bijna onverstaanbaar.

— Ik heb altijd geweten, dat je een valsaard was, Tom Hoggard, maar ik had nooit vermoed, dat je misbruik zoudt maken van de toestand, waarin een vrouw verkeert van wie het noodlot geweld heeft, dat zij lang geleden tot een driemaal vervloekte bende bandieten behoorde. De hemel weet, dat ik nooit met Jim uit mijn ouderlijk huis zou zijn gevlucht, als ik er enig denkbeeld van had gehad, welk beroep hij uitoefende. Wat jou betreft; ik begrijp eigenlijk niet goed wat mij weerhoudt je aan de politie uit te leveren.

De man liet een venijnig lachje horen.

— Mij aan de politie uitleveren? riep hij uit. Je zult wel wijzer wezen. Ten eerste zou je daardoor je eigen glazen ingooien, want dan zou ik natuurlijk alles uit de doeken doen, en ten tweede kan de politie hier mij niets doen, want ik heb mijn tijd in New York behoorlijk uitgezeten. En van uitlevering is geen sprake. Ik zeg het toeval, dat mij naar Londen deed komen en je weer op mijn weg voerde. Ik heb je in Hyde-park onmiddellijk herkend in je prachtige equipage, al had je je haren nog zo mooi geverfd.

— En ik vloek het ogenblik, waarop ik je hatelijk gezicht voor het eerst weer te zien kreeg, riep de vrouw op hartstochtelijke toon uit.

HOOFDSTUK VI

DE ELECTRISCHE CENTRALE ALS CAMOUFLAGE

Weer liet de man daar binnen zijn vals lachje horen.

— Ik zal je dat uitschelden maar niet kwalijk nemen, want ik kan wel begrijpen, zei hij, dat ik op dit ogenblik niet in een goed blaadje bij je sta.

— Ik haat je, zoals ik nog nooit iemand gehaat heb, klonk het uit de vrouwenmond.

— Dat is verduiveld jammer, engel van mijn hart, want je bent er in die acht jaren nog mooier op geworden. Ik heb altijd een goed oogje op je gehad, reeds toen je de minnares was van Black Jim, en als de politie mij destijds niet zo gauw bij de kladden had gehad, terwijl jij er in slaagde te ontvluchten, dan zou ik je zeker tot de mijne gemaakt hebben.

— En ik zou je in je gezicht hebben gespuwd, riep Mrs. Barton vol walging uit.

— Zou je dat werkelijk gedaan hebben schatje?

Je spreekt erg koud, liefje; je schijnt te vergeten, dat je hier in mijn macht bevindt, dat de omwonenden niet thuis zijn, en dat niemand je zou horen als je je lieve bekje opendeed om te gaan gillen.

— Zou je het wagen mij aan te raken hijgde Mrs. Barton.

— Dat zul je zien.

Dadelijk daarop klonk het geluid van een stille worsteling.

Het was duidelijk, dat de ellendeling haar zijn hand op de mond had gelegd en er klonk een lachje van zegepraal.

Maar eensklaps vloog de deur open.

Raffles had de deur met een enkele goed gerichte trap opengegooid.

Het volgende ogenblik stonden Raffles en Brand in de kamer.

Hoggard had zijn slachtoffer losgelaten en staarde de indringers met woeste blik aan.

— Wat moet dat betekenen? vroeg hij op hese toon. Waar bemoeien jullie je mee? Ik laat je door de portier het huis uitgooien.

Reeds strekte de schurk de hand naar een belknop uit.

— O ja? zei Raffles, probeer maar te bellen.

Met een kleine kniptang had hij namelijk de beldraad door geknipt.

— Wie zijn jullie? vroeg Hoggard op woeste toon.

— Dat gaat je geen bliksem aan en wat ik wil zal ik je eens even aan je verstand brengen. Ik wil, mijnheer de driedubbele schurk, dat je nu meteen de duizend pond sterling zult teruggeven, welke deze dame je zoëven heeft overhandigd. Voorts wil ik, dat je verdwijnt en haar voortaan met rust laat,

als je niet wilt, dat ik andere maatregelen neem. Vooruit, maak dat je weg komt, hondsvot, of...

Met deze woorden deed Raffles een stap naar Hoggard toe.

Maar de schurk was hem voor.

— Jij wilt het geld hebben en jij denkt mij bang te maken? schreeuwde hij. Dan ken je Tom Hoggard nog niet. Ik begrijp wel, dat mijn spel hier nu uit is, maar je zult zien, hoe ik mij weet te wreken.

Met een enkele sprong was Hoggard bij een gordijn, dat Raffles nog niet gezien had en dat blijkbaar een deur verborg.

Het volgende ogenblik was hij verdwenen.

Raffles sprong op het gordijn toe en rukte het ter zijde.

Hij kwam echter te laat.

Aan de andere kant van de deur klonk het omdraaien van een sleutel in het slot.

— Ga eens kijken waar de vent gebleven is, riep Raffles Brand toe.

De jonge man haastte zich het verzoek op te volgen, en intussen haalde Raffles zijn lopers te voorschijn om daarmee het slot te openen.

Het lukte hem echter niet.

Brand kwam terug en zei:

— Er is wel een deur, maar die is op slot.

— Dan zullen wij een paardenmiddel gebruiken, zei Raffles. Help mij eens.

Hij ging een paar stappen achteruit, hief zijn voet op en trapte met geweld tegen het paneel.

Na enkele vergeefse pogingen vloog het paneel aan splinters.

Na elkaar kropen de twee vrienden door de opening het aangrenzend vertrek binnen.

De kamer was geheel verlaten. Zij snelden op het openstaande raam toe, dat op een balkon uitkwam, en bogen zich over de leuning.

Van Hoggard was niets meer te bespeuren.

Het was echter direct duidelijk, op welke wijze hij had kunnen vluchten.

Vlak naast het balkon bevond zich namelijk het begin van een brandlad-

der, die uitkwam op een kleine binnenplaats.

— Kom, wij hebben hier niets meer te doen, zei Raffles kortaf. De schurk heeft zich nu waarschijnlijk reeds lang in veiligheid gebracht in de taxi, waarmee Mrs. Barton gekomen is.

De twee vrienden kropen weer terug door de versplinterde deur en zagen, Mrs. Barton nog steeds op dezelfde plek, waar zij haar hadden zien staan, toen zij zo onverwachts waren verschenen.

Zij was doodsbleek en staarde voor zich uit.

Zij hief nu langzaam het hoofd op en zei op doffe toon:

— Ik dank u, vrienden, voor hetgeen gij zoëven voor mij gedaan hebt. Ik vrees alleen...

Zij maakte de zin niet af, maar hief met een wanhopig gebaar de armen ten hemel.

— Ik weet, wat gij zeggen wilt, mevrouw, zei Raffles op zachte toon. Gij zijt van mening, dat alles nutteloos was, omdat de schurk, die zoëven ontkomen is, nu wel aanstonds uw echtgenoot op de hoogte zal stellen, van wat wij beiden zoëven vernomen hebben.

— Gij hebt alles gehoord? riep de jonge vrouw verschrikt.

— Ja mevrouw, wij stonden voor de deur en geen woord is ons ontgaan.

Mrs. Barton boog het hoofd en bedekte het gelaat met beide handen.

— Dan is alles verloren, zei zij hees.

— Toch niet, mevrouw. U behoeft u niet ongerust te maken zei Raffles rustig.

Zij keek de beide mannen verbaasd aan.

— Wie zijt gij eigenlijk? vroeg zij toen. Gij spreekt heel anders, dan men van iemand van uw stand gewend is.

— Laat u dat niet verwonderen, mevrouw, zei Raffles. Wij zijn inderdaad niet degenen, voor wie men ons op het eerste gezicht zou aanzien. Maar hoe ons uiterlijk ook moge zijn, wij zijn uw vrienden.

— Dat moet wel zo zijn, riep de jonge vrouw uit, terwijl er een uitdrukking

van hoop op haar gelaat verscheen. Anders zoudt gij mij niet op zulk een edelmoedige wijze te hulp zijn gesneld.

Maar eensklaps scheen haar iets in te vallen en haar gelaat betrok opnieuw.

— Zeg mij toch eens, begon zij, hoe konden jullie weten, hoe hoog de som is, welke die ellendeling mij heeft afgeperst?

— Gij hebt die som zoëven zelf genoemd, mevrouw antwoordde Raffles, maar ik moet u zeggen, dat ik het bedrag toch zou kennen, als gij dit niet zoudt hebben gedaan. Gij hebt gister nacht of vanochtend een briefje ontvangen, dat slechts deze woorden bevatte :

« Morgen bij mij thuis 1000 of anders... »

Mrs. Barton deed enige schreden achteruit en keek Raffles met wijd geopen- de ogen aan.

— Wie zijt gij, dat gij dit weet? En hoe kunt gij dit weten?

— Heel eenvoudig mevrouw. Ik heb gister nacht het briefje gelezen, dat gedeeltelijk onder de kier van de deur van uw kamer uitstak... Ik ben de man, die vannacht in het huis van uw echtgenoot heeft ingebroken.

— Gij zijt... Gij zijt dus een... een inbreker?

— Ik ben John Raffles, mevrouw. Geruime tijd bleef het stil in het vertrek.

Mrs. Barton hield haar blik onafgebroken op de man tegenover haar gevestigd.

Raffles nam de tas van zijn schouder en opende deze langzaam.

Hij nam er de bankbiljetten en de rollen goudgeld uit en legde alles voor Mrs. Barton op de tafel neer.

— Ik nam 11.000 pond sterling... voor de armen van deze stad, mevrouw. Hier zijn ze. Ik zal ze op een andere manier wel krijgen. U wilde ik niet be-roven, zodra ik bemerkte, dat men u op een laffe wijze wilde afzetten en dat ik u misschien van dienst kon zijn. Want ik beschik over zeer machtige middelen.

De jonge vrouw stak in een instinc-

tief gebaar Raffles de hand toe.

— Gij kunt geen slecht mens zijn, nu ik dit hoor, zei zij. Ik houd u voor een edelmoedig man.

— Ik dank u, mevrouw, zei Raffles eenvoudig, maar gij moet nog verder gaan. Gij moet onze hulp aanvaarden tegen die schurk. Bedenk, welk gevaar gij loopt. Hij zal zeker niet aarzelen, zijn voornemen ten uitvoer te brengen en uw man alles zeggen.

Jolande Barton wrong de handen.

— Ik dacht dat het vreselijk verleden voor goed begraven was en dat ik het geboet had. Ik ben verloren. Wat moet ik in 's hemelsnaam doen?

— Luister mevrouw. Ik heb een plan, dat moet slagen. Gij moet mij dadelijk als bediende in uw huis aanstellen. Eenmaal in uw huis, tart ik die schoft Hoggard uw man te naderen, of hem een brief te schrijven.

— Ik vertrouw u, zei zij. Ik stel mijn lot in uw handen, en wil alles doen, wat gij mij beveelt. Maar wij mogen niet aarzelen, anders is het te laat.

— Gij hebt gelijk, zei Raffles; er moet gehandeld worden.

— Dat kan, zei Mrs. Barton, want het toeval wil, dat wij juist een paar dagen geleden een bediende hebben moeten missen die in het huwelijk trad. Gij zoudt dus zijn plaats kunnen innemen.

— Uitstekend. Begeef u dan onmiddellijk naar uw huis. Ik zal mij daar over een half uur komen aanmelden, maar toon geen verbazing. Ik zal mij moeten verkleden. Ik denk zelfs dat gij mij in het geheel niet zult herkennen.

— Dan verlaat ik u nu direct, zei de jonge vrouw. Misschien heeft Stanley mijn afwezigheid reeds opgemerkt.

Zij stak Raffles nogmaals de hand toe en wilde het vertrek verlaten.

— Excuseer, mevrouw, gij vergeet een kleinigheid, dat kleine pakje hier.

Glimlachend stak hij haar het geel lederen tasje toe, waarin het geld zat.

— Dat is waar. Ik weet niet meer wat ik doe. De zenuwen zijn mij de baas.

Zij wilde weer heengaan, maar eensklaps keerde zij zich om en zei:

— Ik waardeer het zeer wat gij doet, mijnheer, maar wat moet ik nu aan mijn man zeggen? Hij zal natuurlijk vragen hoe ik aan dat geld gekomen ben. Wat moet ik hem dan antwoorden?

Raffles keek haar peinzend aan.

— Gij hebt gelijk, mevrouw, gij zoudt moeilijk de waarheid kunnen zeggen. Wel nu, geef mij dat geld weer terug, en als de hele zaak geregeld is, dan zal ik zelf uw echtgenoot het geld weer doen toekomen, vergezeld van een brief. Ik zal zo vrij zijn daarin de hoop te kennen te geven dat hij zijn vermogen voortaan een weinig beter besteedt dan aan kostbare partijen, en maaltijden, zoals ik er dezer dagen een ten uwen huize heb bijgewoond.

— Wat? Waart gij onder de gasten? riep Mrs. Barton ongelovig uit.

— Inderdaad, mevrouw. Het spijt mij echter dat ik u niet kan zeggen onder welke gedaante ik mij daar vertoond heb. Gij zult wel begrijpen, dat ik mijn incognito moet bewaren.

De jonge vrouw knikte begrijpend met het hoofd, stak hem de tas met het geld toe.

Een ogenblik later had zij het vertrek verlaten.

Raffles keek haar even na en zei:

— Nu is mij alles volkomen duidelijk, amice. Ik herinner mij nu omstreeks acht jaar geleden in de krant iets te hebben gelezen van een overval

der New Yorkse politie in een dievenhol, waarbij een berucht heerschap, Black Jimmy genaamd, de aanvoerder van een gevreesde dievenbende, het leven liet, en met hem nog enige anderen. De rest werd gevangen genomen op een jonge vrouw na, die de minnares van de chef moet zijn geweest. Die jonge vrouw was Jolanda Barton.

Raffles was intussen naar het raam gegaan, en toen hij een blik naar buiten wierp, zag hij Mrs. Barton juist een taxi aanhouden en er instappen, waarop de auto vlug wegreed.

— Nu wordt het ook onze tijd, amice, zei Raffles. De portier kon wel eens iets gemerkt hebben en naar boven komen. En dan zou het ons wel wat moeilijk vallen een verklaring te geven van die ingetrapte deur daarginds.

— Vooruit dan maar, ik ben gereed.

De twee vrienden namen hun gereedschapstassen weer op, verlieten het vertrek en deden de deur achter zich dicht.

Toen zij beneden kwamen, maakte de portier juist aanstalten om naar boven te gaan.

— Wel, mannen, ik wilde eens gaan kijken waar jullie zolang bleef. Is alles in orde?

— Tiptop in orde, portier, antwoordde Raffles.

Hierop stapten de twee vrienden de deur uit, terwijl de portier zijn weg naar boven voortzette.

HOOFDSTUK VII

DE BRIEF

Zodra zij op straat kwamen, riep Raffles op zijn beurt een taxi aan en gaf de chauffeur opdracht hen naar een van zijn woningen te brengen, die hij gebruikte om er zich te kunnen ver-

kleden, en die twee uitgangen hadden.

Hij had een huis gekozen dicht in de buurt van de Kingston Street.

Zodra zij binnen waren, zei Raffles:

— Charles, ga jij even terwijl ik

mij verkleed de laatste editie van de « Daily Express » kopen. Ik ben zeer benieuwd of onze vriend Inspecteur Sullivan al iets ontdekt heeft.

Toen Brand terugkwam met een paar bladen vond hij Raffles in een klein vertrek, voorzien van een geheime klerkast.

De Grote Onbekende had zich reeds van zijn bovenkleden ontdaan en trok nu een eenvoudig colbertcostuum aan.

Kijk eens gauw wat de bladen melden, zei hij.

Brand sloeg een der bladen open en vond een berichtje dat hij snel doorlas.

— Welnu? vroeg Raffles.

— Wel het is een bericht van vijf regels en het komt hier op neer, dat de politie Mr. Barton aanraadt zich maar in het onvermijdelijke te schikken en die elfduizend pond sterling op zijn verliesrekening te boeken.

Ik zou het gezicht van Hoofdinspecteur Baxter wel eens willen zien, als hij verneemt dat de elfduizend pond weer terugbezorgd zijn.

Onder het spreken had Raffles zijn gelaat een gehele verandering doen ondergaan.

Hij had een pruik op van licht blond haar, met een keurige scheiding juist in het midden en het begin van een paar kleine bakkebaardjes.

Hij bekeek zich nog eens in de spiegel en vroeg:

— Is het goed zo?

— Voortreffelijk. Als ik uit duizend sollicitanten zou moeten kiezen en jij was er bij, dan nam ik jou zeker in mijn dienst.

— Goed. Dan maar meteen er op af. Het is hoog tijd, want wij moeten er rekening mee houden dat Hoggard de man van Mrs. Barton misschien persoonlijk komt inlichten.

Raffles borg de kleren die hij had afgelegd in de geheime kast, zette een bolhoedje op, overtuigde zich dat zijn revolver in zijn schouderholster zat, en nam toen zijn vriend onder de arm.

Even later stond het tweetal weer op

straat, na het huis door de tweede uitgang te hebben verlaten.

— En wat heb ik nu te doen? vroeg Brand.

— Voorlopig niets, Charles, maar misschien heb ik je gauw weer nodig. Het zou mij niets verwonderen als de zaak hiermee nog niet is afgelopen. Ik geloof dat wij die Hoggard nog wel eens te zien zullen krijgen onder voor hem minder aangename omstandigheden.

— Dan blijft mij niets anders over dan afscheid van je te nemen en je goed succes toe te wensen. Waar vinden wij elkander weer?

— Wacht maar rustig af tot ik het je op een of andere manier laat weten.

Raffles nam de eerste de beste taxi en liet zich tot op enkele meters afstand van het herenhuis in de Kingston Street brengen.

Op zijn bellen werd de deur geopend door een deftige, bejaarde butler.

— Wel vriend, wat is er van je dienst? vroeg hij.

Raffles had beleefd zijn hoed afgenomen en zei:

— Ik heb gehoord, mijnheer, dat hier een plaats vrij is als eerste bediende, en ik kom mij daarvoor aanmelden.

De butler bekeek de sollicitant van het hoofd tot de voeten, en het onderzoek scheen hem nogal te bevredigen.

— Goede getuigschriften? vroeg hij.

— Voortreffelijke.

— Nu kom dan maar eens mee. Mijnheer is op het ogenblik niet thuis, maar mevrouw beslist toch altijd over het aannemen van personeel.

Raffles volgde de butler door een aantal gangen tot hij bleef staan voor een hoge witgelakte deur en aanklopte.

Een ogenblik later stond Raffles weer tegenover Jolanda Barton.

De jonge vrouw verborg haar twijfel niet en staarde de gewaande bediende enige tijd aan, volkomen onzeker van haar zaak.

Toen vroeg zij zacht:

— Hoe is uw naam?

— Webster, mevrouw. John Webster.

— Hebt gij goede getuigschriften?

— Ik heb ze bij me, als mevrouw ze soms wil inzien?

Raffles stak de hand in zijn zak en haalde er een pakje papieren uit.

Mrs. Barton trok haar wenkbrauwen hoog op, en scheen nu werkelijk te denken, dat zij zich vergist had en dat die sollicitant onmogelijk de Grote Onbekende kon zijn.

Raffles had het gebaar van twijfel aanstonds gezien, en zonder dat de buttler het merkte, die op enige afstand was blijven staan, gaf hij de jonge vrouw een wenk die niet kon worden misverstaan.

En gelukkig begreep zij die wenk ook.

— Wat dunk je, Hudson, zo wendde zij zich tot de buttler, de man lijkt mij niet ongeschikt, en ik geloof dat wij hem maar zullen nemen, met een proeftijd natuurlijk.

— Zoals mevrouw beveelt, zei de buttler met de buiging van een automaat.

— Hebben wij nog een livrei die hem zou passen? vroeg Mrs. Barton.

— Ja mevrouw, dat zal wel gaan.

— Nu, neem hem dan maar mee en zeg hem wat hij te doen heeft.

Raffles maakte op zijn beurt een buiging voor de jonge vrouw en volgde de buttler naar een kamertje onder de pannen dat tot slaapvertrek had gediend van de vorige bediende.

In een kast hing een livrei, welke Raffles voortreffelijk bleek te passen.

De buttler keek hem met een goedkeurend knikje aan en zei:

— Ik geloof dat het wel zal gaan. Je moet weten, dat mijnheer erg gesteld is op een goed uiterlijk van zijn bedienden en ga nu maar mee naar het bediendenvertrek, dan zal ik je aan de anderen voorstellen en je zeggen wat je te doen hebt.

Het bleek aldaar dat hij voornamelijk was aangewezen als kamerdienaar van de heer des huizes.

Hij prees dat toeval, want nu zou het volstrekt geen opzien wekken, als hij in en bij de kamer van zijn meester vertoefde.

Raffles wist precies, wanneer de postbestellingen in Londen plaats hadden, en hij zorgde er voor in de buurt van de huisdeur te zijn toen de eerstvolgende post kwam.

Zo was hij het die de deur opende en de brieven aannam.

Hij schifte ze vlug, maar zag direct dat er geen enkele brief bij was, waarvan het adres geschreven was met de plumpe hand van Hoggard.

Raffles haastte zich de brieven op een zilveren blad te leggen en naar de kamer van zijn tijdelijke meester te brengen, die juist teruggekeerd was van een bezoek.

Zijn gelaat stond ernstig en Raffles veronderstelde, dat het doel van zijn bezoek Scotland Yard was geweest.

Hij keek de nieuwe bediende even aan en vroeg slechts:

— Je bent in de plaats van Sutton gekomen?

— Ja, mijnheer, antwoordde Raffles onderdanig.

— Heeft Hudson je aangenomen?

— Ja, mijnheer.

— En mijn vrouw? Heb je haar gesproken?

— Ja, mijnheer. En mevrouw was wel zo goed mij in dienst te nemen.

— Goed. Ik hoop, dat je je plicht beter zult vervullen dan Sutton, die een weinig al te innige vriendschap had gesloten met Bacchus. Ik hoop dat je mij begrijpt?

— Volkomen, mijnheer.

— Dat doet mij genoegen. Ik houd van bedienden die aan een half woord genoeg hebben. Je kunt wel gaan.

Raffles verwijderde zich nadat hij de brieven had overhandigd.

Onder het spreken had hij het gelaat van Mr. Barton goed bestudeerd, maar had er niets anders op gevonden dan een verdrietige trek vanwege de nutteloze pogingen van de politie om de daders te vatten.

In ieder geval was het wel zeker: hij had Hoggard niet gesproken.

Er moesten nu twee uren verlopen,

voor er een nieuwe post bezorgd werd.

Ongelukkigerwijs was dat juist onder het etensuur en Raffles was aangewezen om de butler bij het bedienen te helpen.

Raffles probeerde nog door een handige manoeuvre er aan te ontkomen, maar dat lukte niet, en Raffles in de eetkamer liep geruisloos heen en weer tussen het monumentale buffet, waar de butler het vlees sneed en de tafel, die met sneeuwwit damast, kostbaar zilver en fraai kristal was gedekt.

Raffles wierp nu en dan een steelse blik op het echtpaar en zag duidelijk welk een tedere band er moest bestaan tussen deze twee mensen, waarvan er een op dit ogenblik verteerd moest worden door angst en onrust.

Plotseling schrok Raffles op; er werd gebeld.

En op hetzelfde ogenblik zag hij, dat Mrs. Barton verbleekte.

Er viel niet aan te twijfelen, dat was de post.

Hij begreep dat er een uiterst gevaarlijk ogenblik was aangebroken.

Wie had de post aangenomen? En wat was er gebracht?

Wat waren de gewoonten van de heer des huizes?

Zou hij zich na het diner direct naar zijn werkkamer begeven, om daar de post in te zien? Of zou hij misschien naar de rookkamer gaan en zich daar de brieven laten brengen?

Of zou, ten slotte, wat het ergste was van alles, de bediende die de post had aangenomen deze nu meteen hier binn brengen?

Er gebeurde echter niets.

Blijkbaar waren de brieven naar een ander vertrek gebracht.

Raffles begreep dat hij spoedig moest handelen.

Hij boog zich beleefd naar de vrouw des huizes over en zei:

— Wenst mevrouw meloen?

Met echt vrouwelijke gevatheid begreep Mrs. Barton onmiddellijk welke betekenis deze vraag had.

— Ja, zei zij, dat is goed, er ligt er een in de ijskast.

Raffles haastte zich het vertrek te verlaten, en een zucht van verlichting ontsnapte hem, toen hij de deur achter zich dicht deed.

Hij dacht er echter niet aan zich naar de ijskast te begeven ten einde daar de meloen te gaan halen, maar begaf zich zo snel hij kon naar de werkkamer van Mr. Barton.

Direct toen hij binnen was, zag hij op de schrijftafel iets wits schemeren.

Het was een stapeltje brieven, en de brief, de noodlottige brief, die hij verwachtte was er tussen.

Aanstands had Raffles de onregelmatige lompe hand herkend.

Zonder zich een ogenblik te bedenken, stak hij de brief in zijn binnenzak.

Juist toen hij bij de deur was om weg te gaan kwam er een andere bediende aan.

— Wat voer jij hier uit? vroeg deze verwonderd met iets van argwaan in zijn stem.

— Ik? O, ik moest een sigaar voor mijnheer gaan halen.

— Een sigaar? Sedert wanneer rookt mijnheer sigaren? vroeg de bediende.

— O, dan heb ik hem zeker niet goed verstaan en wilde hij sigaretten hebben. Ik verwonderde mij ook al dat ik in het geheel geen sigaren vond.

— Sigaretten zou je hier ook niet gevonden hebben, ging de bediende voort die bewaart mijnheer altijd in zijn rookkamer. Wist je dat niet?

— Hoe zou ik het weten? vroeg Raffles, met een onschuldig gezicht. Ik ben hier pas enkele uren. Dan ga ik ze aanstands halen. En houdt mij nu niet langer op, want ik heb ook nog een meloen uit de koelkast te halen.

Na enig zoeken had Raffles in de rookkamer een doos van palisanderhout gevonden, die Egyptische sigaretten bleek te bevatten.

Hij nam deze haastig, snelde toen naar de pantry, legde de meloen op een bord en keerde zo vlug mege-

lijk naar de eetzaal terug.

— Waar blijf je toch? vroeg Barton ongeduldig.

— Je mag hem niet berispen, Stanley, zei Jolanda op zachte toon. Het huis is zo groot, hij zal de weg niet zo gauw hebben kunnen vinden.

— Zo is het inderdaad, mevrouw, zei Raffles en zette de doos met sigaretten voor de heer des huizes, zeggende:

— Ik ben zo vrij geweest uw sigaretten mee te brengen, mijnheer.

— Dat is heel attent van je, maar zulke dingen behoef je niet te doen als ik er niet om vraag, zei Barton kortaf.

De butler, aan wiens gezicht het te zien was, dat dit alles hem maar half beviel, was nu bezig een flacon met likeur te ontkurken.

Van het ogenblik dat de butler met zijn rug naar de tafel gekeerd stond en terwijl Barton zijn aandacht bepaalde bij een peer die hij schildte, haalde Raffles ongemerkt de brief voor een klein gedeelte uit zijn binnenzak, zo dat Mrs. Barton, die hem, sedert hij het vertrek was binnengekomen, geen ogenblik uit het oog had verloren, het zag.

Zij wierp Raffles een dankbare blik toe en zei, terwijl zij haar best deed zo onverschillig mogelijk te spreken:

— Stanley, ik ga naar mijn kamer. Denk er om, dat wij ons moeten kleden voor de soirée van Lord Kingward.

Vervolgens wendde zij zich tot de gewaande bediende en vervolgde:

— Breng mijn brieven op mijn kamer. Zij liggen op het tafeltje in de hall.

Hij had de wenk begrepen.

Hij begreep, dat de jonge vrouw geen rust of duur zou hebben alvorens zij wist, wat de brief bevatté, die Hoggard aan haar man had geschreven.

Zodra zij het vertrek verlaten had, en Barton zich naar de rookkamer had begeven, spoedde Raffles zich naar de vestibule en nam een stuk of drie, vier brieven van het tafeltje dat daar stond, en waar de post voor de vrouw des huizes altijd werd neergelegd, tot een der bedienden ze naar haar boudoir zou brengen.

Raffles vond de jonge vrouw zittend op een divan, waar zij zenuwachtig haar kanten zakdoekje in haar witte vingers kneep, maar zodra Raffles binnentrad, vloog zij overeind en zei hees:

— De brief. Waar is de brief?

Raffles stak de hand in zijn binnenzak en wilde haar de brief overhandigen, maar zij rukte hem de enveloppe uit de hand en wilde deze ruw openscheuren.

Raffles hief echter snel de hand op en zei:

— Niet doen, mevrouw, ik geloof dat gij beter doet, mij dit geval te laten opknappen. Als gij de enveloppe zo ruw openscheurt, kunt gij die onmogelijk zo aan uw man geven en wie weet wat de brief bevat.

Mrs. Barton reikte Raffles zwijgend de brief over.

— Doet gij het dan, zei zij, maar doe het vlug, want ik brand van ongeduld.

Raffles had de brief binnen enkele ogenblikken zo handig geopend, dat de enveloppe in het geheel niet beschadigd was.

Hij haalde er de brief uit en reikte deze aan de jonge vrouw toe.

Zij las de weinige woorden die op het papier stonden, en een zwakke kreet kwam over haar bevende lippen.

Toen stak zij Raffles de brief toe.

Deze luidde als volgt:

Mijnheer Stanley Barton,

Als gij wilt weten, wat en wie uw vrouw was voor zij met u huwde, kom dan de bewijzen van haar vroeger gedrag halen bij een man, die zich rechtmatig wil wreken, en die u hedenavond zal wachten in het Crampton hotel, kamer 116.

Een van haar vroegere kameraden.

BLEKE TOM.

Raffles prentte zich het adres en het nummer van de kamer goed in het geheugen, ging naar de haard, streek een lucifer af, en hield het vlammetje onder de brief, die tot de laatste snipper door het vuur verteerd werd.

Mrs. Barton had zijn bewegingen met strakke blik gevolgd, en stamelde:

— Ik weet niet hoe ik u danken moet. Gij redt meer dan mijn leven. Gij redt mij van een openlijke schande.

Raffles boog zwiingend.

— Bedank mij niet, mevrouw, zei Raffles, alles is nog niet gedaan. Wij moeten de bewijzen hebben, want zo lang wij die niet in handen hebben, is de schurk in staat, zijn aanbod te herhalen, net zo lang tot hij zijn doel heeft bereikt. Kunt gij u niet voorstellen, waarin die bewijzen kunnen bestaan?

Mrs. Barton dacht even na en antwoordde:

— In die ellendige tijd zijn er wel eens foto's van mij gemaakt, en daarop staan wellicht ook de schurken, die naderhand tot zware straffen zijn veroordeeld. Ook is het mogelijk, dat Hoggard zich meester heeft weten te maken van de brieven die ik, zonder er verder over na te denken, aan Black Jim heb geschreven. Die zouden mij inderdaad kunnen compromitteren.

— Dan blijft er niets anders over, mevrouw, dan die papieren en die foto's te gaan halen, zei Raffles kalm.

— Zoudt gij dat werkelijk kunnen, en voor mij willen doen? vroeg Mrs. Barton met schitterende ogen.

— O, het heeft wezenlijk niet zoveel te betekenen, hernam Raffles; het is bij wijze van spreken, mijn beroep. Het verheugt mij zelfs dat ik u deze kleine dienst kan bewijzen. John Raffles is niet de man, voor wie de Londense politie hem houdt, mevrouw. Maar nu mag ik niet langer treuzelen. Er moet snel gehandeld worden. Ik zal vanavond een zleke zuster moeten bezoeken, mevrouw. Gij hebt daar, hoop ik, niets op tegen?

— Mrs. Barton glimlachte door haar tranen heen, en zei:

— Gij zijt een edel mens en een dapper man. Ga gerust. Ik zal wel zeggen,

dat ik u verlof heb gegeven te gaan.

— Maar ik zal niet terugkomen.

— Ook niet, om mij te kunnen zeggen, hoe uw onderneming is afgelopen?

— Ik vrees, dat dit niet zal gaan, mevrouw. Het zou tot moeilijkheden aanleiding kunnen geven. Maar ik weet er wel iets op te vinden. Als alles naar wens is verlopen, dan zal ik in de agonie kolommen op de eerste bladzijde van de Times een advertentie van deze inhoud plaatsen: « Het schadelijk gedierte is volkomen uitgeroeid »

— Dat is een uitstekende inval van u. Ik behoef u zeker niet te zeggen met hoeveel ongeduld ik naar elke nieuwe editie van de « Times » zal uitzien.

— Ik geloof u te kunnen verzekeren, mevrouw, dat gij niet al te lang hoeft te wachten. Misschien zult gij de advertentie reeds in het ochtendblad vinden.

Raffles maakte een buiging en wilde zich verwijderen, maar Mrs. Barton weerhield hem met een gebaar.

Aarzelend en op zachte toon vroeg zij:

— Zoudt gij dit beroep niet laten varen? Gij moet die vraag niet euvel duiden aan een vrouw, die jaren geleden tegen haar gemoed in zelf deel heeft uitgemaakt van een gevaarlijke bende. Gij zijt een veel te edel mens dan dat gij misschien in de gevangenis zoudt terecht komen.

Raffles wierp de jonge vrouw een ernstige blik toe, en schudde toen langzaam het hoofd, zeggend:

— Ik ben geen gewone dief, mevrouw. Ik mag niet te veel van uw geduld vergen door u mijn geschiedenis te vertellen en de motieven welke mij er toe brachten te doen wat ik doe. Gij kunt er echter verzekerd van zijn, dat het geld hetwelk ik aan de rijken dezer aarde ontnem, heel wat beter besteed wordt, dan wanneer het in hun brandkasten bleef liggen.

Met deze woorden boog Raffles nogmaals voor Mrs. Barton en verliet het vertrek, voor zij nog een woord had kunnen zeggen.

HOOFDSTUK VIII

IN DE VIJANDELIJKE VESTING

Zodra Raffles, nadat hij het huis verlaten had, de hoek van de straat bereikt had, riep hij een taxi aan en liet zich tot dicht bij zijn huis rijden.

Hij legde het overige van de weg te voet af, ging het park door de tuinpoort binnen en stond even later tegenover Charles Brand, die verheugd opsprong en hem krachtig de hand drukte.

— Nu al terug? riep de jonge man uit, dan behoef ik zeker niet te vragen of je geslaagd bent?

— Neen, Charles, dat behoef je niet te vragen, ik ben inderdaad geslaagd, en beter dan ik had durven hopen. De schurk heeft een brief geschreven, die ik in handen heb weten te krijgen.

— En wat stond er in die brief?

— O, hij bevatte slechts een paar woorden, maar als Mr. Barton ze gelezen had, dan zou de zaak verloren zijn geweest.

— Hij heeft zeker bewijzen?

— Precies.

— En waar woont hij nu?

— In het Crampton-Hotel.

— Hij durfde dus zeker niet naar zijn eigen huis terug te keren, uit vrees dat wij hem daar zouden opvangen. Maar hij heeft er toch de bewijzen moeten gaan halen.

— Dat denk ik niet. Een man als Hoggard is te voorzichtig, die draagt die dingen altijd bij zich.

— En wat denk je nu te gaan doen?

— Wel, het enige wat er te doen valt. Wij gaan naar het Crampton Ho-

tel en wij zullen de schurk zijn bewijzen afhandig maken voor hij gelegenheid heeft gehad een tweede brief te schrijven.

Hierop deelde Raffles zijn vriend in korte woorden mee wat er in het huis van Mr. Barton was voorgevallen.

Toen hij zijn verhaal beëindigd had, vroeg Brand:

— In welke vermomming zullen wij gaan?

Raffles dacht even na en antwoordde:

— Ik geloof dat het beste is, als jij de rol van kelner op je neemt.

— Dan zullen wij de gérant van het hotel in het geheim moeten nemen.

— Natuurlijk, maar daar is niets optegen. Wij zeggen eenvoudig, dat wij van de politie zijn, dat zijn gast van kamer 116 een brutale hoteldief is, die onschadelijk moet worden gemaakt en leggen er de nadruk op dat die man de naam van zijn hotel in opspraak zou kunnen brengen.

— En wat zou jij voorstellen?

— Ik had mij eerst de rol van oberkelner willen toebedelen, maar per slot van rekening geloof ik dat het beter is als ik optreed in de rol van Stanley Barton.

— Denk je zijn kop goed te kunnen namaken?

— O, ja in ieder geval voldoende, om ons plan te doen slagen. Zo heel goed kent Hoggard zijn slachtoffer immers niet.

— En wanneer heeft dat feest plaats?

— Vanavond nog. Je hebt toch zeker gegeten?

— Ja, maar zo alleen smaakt het niet erg.

— Nu, dan gaan wij direct weg, als ik zelf iets gegeten heb, want je zult wel begrijpen dat ik rammel.

Terwijl Gaston een paar spiegeleieren bakte en wat brood, ham en marmelade klaar zette, begaf Raffles zich naar zijn slaapkamer en veranderde daar zijn uiterlijk volkomen.

Het duurde ditmaal echter tamelijk lang, daar hij Stanley Barton pas kort kende en alleen met zijn geheugen te rade moest gaan.

Maar toen hij ten slotte opstond, sloeg Brand toch de handen van verbazing in elkaar.

— Het is ongelooflijk, riep hij uit.

— Gelijkt het? vroeg Raffles.

— Of het gelijkt? Je bent Stanley Barton in eigen persoon.

— Dan maar vlug wat gegeten, want ik verzeker je dat mijn maag jeukt.

Brand had Gaston gezegd, dat hij zelf mylord wel zou bedienen, daar hij het niet nodig achtte dat de oude bediende zijn meester in diens vermomming zou zien.

Raffles at snel en sprak niet veel.

Blijkbaar vertoefde hij in gedachten bij de jonge vrouw, die thans in ongerustheid afwachtte wat het lot over haar zou beschikken: een gelukkig leven aan de zijde van een liefhebbend man, of oneer, verstoting, ja misschien nog erger.

Binnen een kwartier was Raffles klaar, raadpleegde zijn horloge en zei:

— Het is nu bijna negen uur; ik moet dus voortmaken, anders kon Hoggard zich wel eens afvragen of zijn brief misschien zoek geraakt of onderschept is en Barton in zijn woning gaan opzoeken.

De twee vrienden voorzagen zich van alles wat nodig was voor hun onderneming en begaven zich toen op weg.

Het Crampton Hotel was in een tamelijk afgezonderde wijk gelegen; zij namen dan ook een taxi die hen binnen een half uur aan het opgegeven adres bracht,

Zij stapten uit, zonden de auto weg en traden de vestibule van het hotel binnen, waar dadelijk de oberkellner hen tegemoet kwam.

— Wat wensen de heren? vroeg hij.

— Wij wensen de gérant te spreken, zei Raffles kalm.

De oberkellner, blijkbaar geïmponeerd door het voorname optreden, vroeg niet verder en haastte zich weg. Hij had trouwens de politiepenning gezien, die Raffles hem getoond had.

Vijf minuten later keerde hij met de gerant terug, een klein dik heertje, dat er op het ogenblik een beetje bleek en opgewonden uitzag.

Zodra hij Raffles en Brand in het oog kreeg, liep hij op hen toe en vroeg zenuwachtig:

— Wat vertelt de oberkellner mij daar van politie? Wat komt gij hier doen? Wat is er gebeurd?

Raffles hief kalmerend zijn hand op en zei:

— Gij hebt zeker wel een privé spreekkamertje?

— Natuurlijk.

— Goed: laten wij daar dan heen gaan dan kunnen wij ongestoord praten en zal ik al uw vragen beantwoorden.

De gérant hief zwijgend de handen ten hemel en ging de beide bezoekers voor naar zijn spreekkamer.

Hij sloot de deur, wees zijn bezoekers een stoel, liet zich toen zelf in een diepe stoel vallen, wreef zich met zijn zakdoek over het voorhoofd en vroeg toen:

— En zeg mij nu eens waarvoor gij komt? Is er hier iemand bestolen? Herbergen wij misschien onwetend een internationale hoteldief?

Raffles schudde het hoofd en zei:

— Ik weet niet of ik hem zo wel noemen mag, maar de man, die wij zoeken, is zeker een misdadiger. Bevindt zich onder uw gasten iemand die Hoggard heet, of althans die naam heeft opgegeven?

De gérant dacht even na en herhaalde toen, half voor zich heen.

— Hoggard... Hoggard? Ja zeker. Iemand van die naam heeft hier vanmiddag zijn intrek genomen.

— Is hij op het ogenblik thuis?

— Ja. En zegt gij dat die man een misdadiger is?

— Dat zeg ik en ik zal er u van overtuigen.

De gérant vloog overeind.

— Maar dan moet gij hem onmiddellijk arresteren, riep hij uit.

Raffles drukte hem met een geruststellend gebaar weer op zijn stoel neer.

— Dat is juist het doel van onze komst, zei hij.

De gérant dacht even na, wreef met zijn zakdoek over zijn dikke kin en zei met een benauwd gezicht:

— Dat zal zeker veel opzien wekken?

— O neen, dat hoeft niet, het kan heel rustig in zijn werk gaan.

Dat scheen een grote opluchting voor de gérant te zijn.

Er was weer enige kleur op zijn gelaat gekomen toen hij op overredende toon hernam:

— Als gij het kalm en zonder opzien zoudt kunnen doen, zou mij dat zeer

aangenaam zijn. Ons hotel staat te goeder naam en faam bekend en ik zou niet gaarne willen dat daar verandering in kwam.

— Dat behoeft ook volstrekt niet, als gij ons rustig onze gang laat gaan. Wij hebben ons plan reeds kant en klaar.

— Ik ben geheel tot uw dienst, riep de gérant uit. Zegt u maar wat ik te doen heb.

— Niets anders dan deze heer, mijn assistent, in staat te stellen, gedurende een half uur de rol van kellner te vervullen. Gij ziet dat hij daar reeds op gekleed is. Wij moeten namelijk met list te werk gaan, want die mijnheer Hoggard is een zeer sluw heerschap en bovendien zal hij wel gewapend zijn. Mijn assistent zal mij dan eenvoudig aandienen en als wij eenmaal in de vesting zijn, is de vijand gauw onschadelijk gemaakt.

HOOFDSTUK IX

DE KROON OP HET WERK

Een paar minuten later werd aan het plan begonnen.

Er werd een piccolo met een of andere onbetekenende boodschap naar kamer 116 gezonden, om er zich van te vergewissen of Hoggard er nog steeds was.

Het ventje kwam terug met de boodschap dat de bewoner der kamer juist aanstalten scheen te maken om te ver-

trekken.

— Dan zijn wij maar juist bijtijds, mompelde Raffles binnensmonds. De schurk zou ons zo waar nog ontsnapt zijn.

Toen vervolgde hij luid, terwijl hij zich tot de gérant wendde:

— Nu behoeft gij u verder met niets meer te bemoeien, de nest gaat ons alleen aan.

— Er zal toch niet gevochten of geschoten worden? vroeg de gérant bevend.

— Dat zullen wij in ieder geval trachten te voorkomen, mijnheer, antwoordde Raffles glimlachend.

— Maar wat moet ik doen als hij tracht te vluchten?

— Hij zal niet vluchten.

— Zijt gij daar zo zeker van?

— Volkomen zeker.

Daarop wendde Raffles zich tot Brand, die zijn overjas reeds had uitgetrokken en zijn hoed had afgezet en zei:

— En nu gauw, anders glipt hij ons nog door de vingers.

Brand snelde de trappen op, waarbij de piccolo hem de weg wees.

Raffles volgde hem langzaam.

Hij zag hoe de piccolo zijn vriend een deur aanwees en daarop zacht wegsloop.

Brand klopte aan, de deur werd geopend, en hij trad binnen.

Even later keerde hij terug en ging op Raffles toe.

Hij sprak opzettelijk zo luid mogelijk, toen hij vroeg:

— Mijnheer Hoggard verzoekt u bij hem te willen komen.

Maar op zachte toon voegde hij er aan toe:

— Hij heeft zijn revolver in de lade van de schrijftafel liggen. In de linkse lade. Hij schoof deze juist dicht toen ik binnenkwam.

— Ja, ja, hij is dus op alles voorbereid, hernam Raffles fluisterend.

— Wat moet ik nu doen? vroeg Brand snel.

— Dat zal ik je daar binnen wel zeggen. Dien mij aan.

De beide mannen keerden naar de kamer terug.

De gewaande kellner klopte nogmaals aan, opende de deur en zei op beleefde toon tot de man daar binnen:

— Hier is mijnheer Barton, sir.

Raffles trad het vertrek binnen.

Het bevatte slechts één raam, waarvoor de gordijnen waren neergelaten, maar de elektrische lamp verspreidde een helder licht.

Hoggard kwam de bezoeker te gemoet, stak hem de hand toe, met een

aarzelend gebaar, maar Raffles deed of hij dat niet zag.

Hoggard wreef even zijn handpalmen nerveus over elkaar en zei toen op enigszins schorre toon:

— Mijnheer Barton, ik heb u verzocht hier te komen om u iets mede te delen dat...

Maar nu pas scheen hij de kellner te zien, die bij de deur was blijven staan.

Hij trok zijn wenkbrauwen hoog op en vroeg toen op barse toon:

— Heb je mij nog iets te zeggen, ober, anders kun je wel gaan. Ik zal wel bellen als het gesprek met deze heer geëindigd is.

Charles Brand wendde zich langzaam naar de deur, maar Raffles hief de hand op en hield hem tegen.

— Een ogenblik zei hij kalm.

Hoggard keek hem vragend, met een vreesachtige uitdrukking in de ogen aan.

Daarop gleed zijn blik snel naar de lade van de schrijftafel.

— Moet ik de kellner niet wegsturen, mijnheer Barton? vroeg hij. Gij verlangt toch zeker niet, dat hij bij ons gesprek aanwezig is?

— Daar dring ik integendeel op aan.

— Maar het geldt hier een zeer kies onderwerp.

— Juist daarom, mijnheer Hoggard. Ik wil er een getuige bij hebben als ik met u spreek. Wie zegt mij dat gij geen afperser zijt? Dat gij mij niet eenvoudig wilt afzetten?

— Pardon, ik heb niet over geld gesproken, riep Hoggard uit, terwijl hij schoof.

Maar Raffles had zijn ogen niet in zijn zak.

Hij had het gebaar en de listige uitdrukking in de ogen van de schurk gezien en hij nam bijtijds zijn maatregelen.

Met een paar stappen was hij bij de schrijftafel, vlak voor de lade, welke Hoggard nu onmogelijk zou kunnen openen, zonder zijn bezoeker op zij te duwen.

De schurk beet zich op de lippen en wierp Raffles een wantrouwende blik toe.

Blijkbaar was er iets in de houding en in de ogen van zijn bezoeker dat hem niet beviel.

Toen echter haalde hij de schouders op en zei:

— Wat komt het er ook eigenlijk op aan? riep hij uit. Als gij wilt dat er iemand bij ons gesprek aanwezig is, dan moet gij het zelf weten. Ik waar-schuw u echter, dat het voor u beter zou zijn als hetgeen ik u te zeggen heb, onder ons bleef. En neem nu plaats, wat ik verzoeken mag.

— Ik blijf liever staan, antwoordde Raffles koel. Zeg mij nu, wat gij mij te zeggen hebt en maakt het kort.

Hoggard aarzelde even en scheen naar zijn woorden te zoeken.

— Welnu dan, mijnheer Barton, zei hij ten slotte, hetgeen ik u te zeggen heb, betreft uw vrouw, zoals ik u reeds schreef.

Hij wachtte even en wierp zijn bezoeker een onderzoekende blik toe.

Diens gelaat bleef echter onbeweeglijk.

— Wat is er met haar?

— Zij is, aldus ging Hoggard voort, niet degene voor wie gij haar houdt. Ik wil u niet te lang in het onzekere laten: zij is acht jaren geleden de minnares geweest van Black Jim, een zeer bekend New Yorks bendehoofd, die daar gedurende een gevecht met de politie gevallen is.

Weer gingen zijn ogen naar het gelaat van de bezoeker, maar dat bleef steeds even rustig.

— Hebt gij bewijzen voor hetgeen gij daar zegt, vroeg Raffles koel.

— Dat heb ik u toch geschreven, riep de bandiet uit.

— Laat ze mij zien, zei Raffles.

Hoggard stak zijn hand in zijn binnenzak en haalde er een pakje brieven en een paar foto's uit, welke hij Raffles toestak.

Deze leep ze vluchtig even door en zag met één oogopslag, dat deze bewijzen inderdaad vernietigend waren.

Als Barton ze onder de ogen zou krijgen, behoefde hij er niet aan te twijfelen of zijn vrouw was inderdaad Mary Nicholson, de minnares van de gevrees-

de bandiet geweest.

Raffles liet de brieven in zijn binnenzak glijden en knoopte zijn jas dicht.

Toen zei hij tot Brand die onbeveeglijk was blijven staan:

— Doorzoekt zijn zakken.

Brand, hierop voorbereid, was met een paar stappen bij de bandiet.

Hoggard verbleekte en deinsde achteruit.

— Wat moet dat betekenen? riep hij.

— Dat moet betekenen dat ik u niet vertrouw, antwoordde Raffles ijskoud. Ik denk dat gij nog wel een of ander bewijsstuk zult hebben achtergehouden, om u daar later van te bedienen om mij geld af te persen.

— Als die kellner mij durft aanraken, sta ik niet voor de gevolgen in, schreeuwde Hoggard.

— Gij zult het kalm toelaten, hernam Raffles, want ik heb middelen om u te dwingen.

Met deze woorden stak hij de hand in zijn schouderholster.

— Handen op, beval Raffles kortaf.

Met een gelaat, door woede vertrokken, hief Hoggard langzaam zijn handen op.

Charles Brand trad op hem toe, en doorzocht snel en handig zijn zakken.

Hij vond aanvankelijk niets, maar toen hij ook het vest van de schurk losknoopte, ontdekte hij in een binnenzak nog twee brieven en een foto.

Hij stak ze Raffles toe, die zijn revolver op de borst van de schurk gericht hield en zei:

— Is dit misschien hetgeen gij zoekt?

Raffles wierp een blik op de papieren.

— Juist, zei hij.

Ook deze beschuldigende stukken verdwenen in zijn binnenzak.

Wit van woede liet Hoggard zijn handen zakken.

De zaak had een geheel andere loop genomen dan hij verwacht had.

Het was een zonderling echtgenoot, die een dergelijke tijding zo kalm opnam.

Raffles stak zijn revolver weg, trad toen dicht op Hoggard toe en zei:

— Nu moet jij eens goed naar mij

luisteren, vrindje. Jij weet te veel van mijn vrouw af naar mijn zin. Ik wil niet, dat je hier in het land blijft.

Dadelijk rook Hoggard, dat hier waarschijnlijk een voordelig zaakje te doen viel.

Zijn gelaat kreeg aanstonds een andere uitdrukking, toen hij brutaal vroeg:

— En waar zou ik dan naar toe moeten gaan?

— Wat mij betreft, regelrecht naar de hel, maar omdat ik dat niet controleren kan, neem je direct de boot naar Zuid Amerika. Is dat goed begrepen?

— Nu, gij zult daar toch wel wat voor over hebben, nietwaar? vroeg Hoggard, met een grijnslach.

Raffles haalde de schouders op.

— Geen cent, zei hij doodkalm.

— Geloof je dat werkelijk? riep de bandiet woedend uit. En hoe denk je mij daartoe te dwingen?

— Heel eenvoudig, meneer de bandiet. Toevallig zie ik in een der brieven en in een krantenuitknipsel, dat je aandeel hebt gehad in een grote diefstal, gepaard met poging tot doodslag, die hier acht jaren geleden heeft plaats ge-

had. Nu zul je wel zeggen dat dergelijke misdaden hier in Engeland pas verjaren na vijftien jaar. Dus één telefoontje naar Scotland Yard en binnen tien minuten zit je achter slot en grendel.

De bandiet was vaalbleek geworden.

Hij begreep dat zijn spel verloren was.

— Goed, mompelde hij bijna onverstaaanbaar. Ik zal gaan.

Met gebogen hoofd ging hij door de deur die naar zijn slaapkamer voerde...

Raffles en Charles Brand verlieten haastig de kamer.

Beneden wachtte de gérant hen met een angstig gelaat op.

— Wel heren, waar is de schurk? Hebt gij hem?

— Neen, mijnheer, antwoordde Raffles glimlachend. Het spijt ons, maar het was een vergissing. U kunt echter gerust zijn, want hij had nog andere dingen op zijn kerfstok en vond het daarom raadzaam met de noorderzon te verdwijnen. Geef mij zijn rekening, dan zal ik die betalen.

De volgende ochtend stond de hefbrengende advertentie bovenaan in de Agony kolom van de « Times ».

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een bewogen dag

Een kast vol **WILD-WEST-BOEKEN**

15 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST BOEKEN

VAN f. 81,— VOOR f. 44,²⁵

Betaalbaar met SLECHTS f. 5,— of meer
p. maand.

**VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED**

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Geen vrede in Texas — 2. Rancho Bonita, beide door Denver Bardwell — 3. Met haat in zijn hart — 4. De rode sombrero — 5. Voortvluchtig, alle door Clem Colt — 6. Revolver-dokter — 7. De dubbelganger — 8. Strijd in Santa Fé — 9. Moord in Powder Valley, alle door Peter Field. — 10. Bandieten-temmer — 11. De wet van de strop — 12. Schurkenstreken, alle door Gladwell Richardson — 13. Bandieten van het Brush District — 14. Water-oorlog — 15. Prikkeldraad, alle door Ch. H. Snow.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 81,—, nu **VOOR SLECHTS fl. 44,²⁵** desgewenst betaalbaar met fl. 5,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de Wild-West-serie 11, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 44,25 / de 1e term. van fl. ...., is heden overgemaakt / wordt met 40 ct. extra als rembours bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM: .....

ADRES: LL

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. 31791
Postr. 60092
Gem. Giro
N 2246